กลพยาบาท
จันทร์
ซ่อนเงา
Story ณ มหรรณพ

ทูต
พยาบาท
จันทร์
ซ่อนเงา
Story at DKSSAW

กลพยาบาท จันทร์ซ่อนเงา

ซีรีย์ พี่น้องตระกูลฤทธิ์นาคา เล่ม 2

ผู้เขียน นามปากกา ณ มหรรณพ

สงวนสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
ไม่อนุญาตให้คัดลอก ทำซ้ำ ดัดแปลง หรือสแกนเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใด
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์เป็นลายลักษณ์อักษรแล้วเท่านั้น

จำนวนหน้า : 550 หน้า
ภาพปก : ณ มหรรณพ
รูปเล่ม : Comehugdesign
พิมพ์ครั้งที่ 2 : พฤศจิกายน 2568
จัดทำโดย : ลาวัลย์ ขจรเจนยุทธ
พิมพ์ที่ : บริษัท อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ แขวงตลิ่งชัน เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

ลาวัลย์ ขจรเจนยุทธ.
กลพยาบาท จันทร์ซ่อนเงา.-- พิมพ์ครั้งที่ 2.-- ชลบุรี : อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2568.
550 หน้า.

1. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

895.913
ISBN 978-616-626-681-8

ติดต่อนักเขียน :
Facebook : https://www.facebook.com/mylifeiswritingmydream/
Tik Tok : @namarhannop
ReadAwrite : https://namarhannop.readawrite.com

MEB : Scan QR ด้านล่าง

คำนำ

สำหรับเรื่อง **กลพยาบาท จันทร์ซ่อนเงา** นี้ หากคุณนักอ่านได้อ่าน **ลมห่วงรัก** ก็จะจำได้ว่า นายก้องปฐพีคนนี้คือพี่ชายแสนดีของ ธิดา ฤทธิ์นาคา สาวน้อยวัยใสที่ดันมีเหตุให้ต้องไปเป็นคู่หมั้นชั่วคราวกินเวลาแค่ 4 ปี ของ ปราณนารายณ์ ปรเมศศิวะวงศ์ (แน่นอนว่าพี่ชายเราเขาไม่ได้แสนกับคู่หมั้นกำมะลอของน้องสาวสักเท่าไหร่)

ก้องปฐพี ฤทธิ์นาคา เป็นผู้ชายที่กวน ห่าม ห้าว และหึง (อันหลังจะได้เจบบทหึงในภาคพิเศษ **ปรารถนาเพียงเธอ ภาคพิเศษกลพยาบาท จันทร์ซ่อนเงา)** ที่ไรท์เอามาจับคู่กับ ไหมแก้ว คุณหมอผู้อุทิศชีวิตให้กับการพัฒนาพื้นฐานสุขอนามัยในชนบทห่างไกลความเจริญ

ซึ่งทั้งคู่อาจไม่ลงเอยกันอย่างหวานชื่นถ้าไม่ได้ผ่านอุปสรรคอันขมขื่นด้วยกันมาก่อน และอุปสรรคที่ว่านั้นก็หนักหนาขนาดตามล่าเอาชีวิตกันทีเดียว โดยเรื่องราวของทั้งคู่คือการเปิดปมปริศนาปมหนึ่งของ ลมห่วงรัก ให้กระจ่างแจ้งมากขึ้น แต่อย่าได้กังวล ไม่จำเป็นต้องอ่านเรียงกัน ก็เข้าใจเรื่องราวได้ แต่ไรท์จะดีใจอย่างยิ่งถ้านักอ่านเก็บทั้งหมดสองเรื่อง

เอาล่ะ ในฐานะตัวแทนของตัวละครทุกตัวในเรื่อง **กลพยาบาท จันทร์ซ่อนเงา** ขอบคุณนักอ่านที่สนับสนุนไรท์ ขอให้นักอ่านมีความสุขในทุกคืนวัน และขอให้นิยายของไรท์ได้เป็นส่วนผสมของความสุขนั้นบ้างสักนิดก็ดี

รักเสมอ

นามปากกา ณ มหรรณพ

บทนำ

ดวงตาคู่งามดั่งตากวางของหญิงสาวสะท้อนแสงจันทร์นวลกระจ่างเบื้องหน้าของเธอคือม่านละอองน้ำสีรุ้งอันเกิดจากสายน้ำตกกระทบโขดประกายสีเงินยวง เป็นที่อาจทำให้หัวใจของผู้ที่ได้เห็นแช่มชื่นเอิบอิ่ม ทว่าหัวใจของเธอกลับมีแต่ความทุกข์ระทม แค่ฟังเสียงน้ำตกกระทบผาก็เศร้าโศกจนอยากหลั่งน้ำตา

เธอกับเขาผูกพันลึกซึ้งครั้งแรกที่นี่ แต่เขากำลังจะเดินเข้าสู่ประตูวิวาห์กับผู้ที่เหมาะสมกัน ส่วนเธอก็ได้เป็นเพียงนางบำเรอในคืนอ้างว้าง จะโทษใครได้เล่าถ้าไม่โทษหัวใจอัปลักษณ์ผิดมนุษย์ธรรมดาของตัวเอง

'จนกว่าจะถึงวันนั้น เราจะแหงนมองท้องฟ้ายามค่ำคืน ระลึกถึงสายใยที่ผูกพันกันอย่างไม่มีทางตัดขาด แม้จะหมดสิ้นลมหายใจ ดวงจันทร์และดวงดาวจะอยู่เคียงข้างกันตลอดไป'

เธอกล่าวคำพูดเสียงแผ่วคล้ายเห็นตัวอักษรเหล่านั้นเรียงร้อยอยู่บนน่านฟ้า หลับตาแล้วยกสองมือขึ้นแนบประทับหน้าอกสัมผัสจังหวะของลมหายใจ บอกตัวเองว่าพร้อมแล้วที่จะเป็นหนึ่งเดียวกับแดนดินแสนรัก ขอให้ผาชันแห่งน้ำตกแห่งรับดวงวิญญาณของเธอสู่ห้วงนทีไปพร้อมกับชีวิตบริสุทธิ์ในครรภ์ที่เขาไม่ต้องการ จากนั้นก้าวเท้าเรียวงามล่วงล้ำสู่สายน้ำเย็น

เปรี้ยง!

ทว่าเสียงปืนที่ดังแว่วในป่าแทรกแซงความเงียบสงัดหยุดขาบางให้ชะงักงัน ดวงตาคู่งามหันกลับไปทางฝั่งเห็นดงไม้ใต้เงามืดสั่นไหว จนเมื่อมีลำแสงนวลของดวงจันทร์ฉาดฉายลงมากระทบเงา ปรากฏเป็นร่างสูงใหญ่ของชายฉกรรจ์เจ้าของดวงตาทมิฬกระแสความเย็นเยือกก็แล่นปราดเข้าสู่หัวใจหญิงได้ดียิ่งกว่าธารน้ำเย็น

'นะ... นายพนา' ปากอิ่มสั่นขยับเสียงแหบเอ่ยนามของมหาโจรใจโฉด

เปรี้ยง!

ร่างบางสะดุ้งเฮือกในตอนที่ได้ยินเสียงปืนครั้งที่สองดังใกล้กว่าเดิม ดวงตาคู่นั้นก็กร้าวขึ้นกว่าเดิมเช่นกัน จึงก้าวเท้าถอยห่างด้วยหัวใจเต้นสั่นรัวราวลูกกวางผจญพญาเสือ

แต่ในทุกก้าวที่เขาขยับขาล่วงสู่ห้วงน้ำ คือในทุกก้าวที่ถอยเท้าห่างออกไป และเมื่อสุดเขตแผ่นดินที่เท้าเหยียบย่ำ ร่างบางก็ถลำลึกไม่อาจสัมผัสพื้นแผ่นดินจนต้องใช้ทั้งมือและขาพุ้ยตีน้ำพยายามประคองตัวให้ลอยคอละล่องเหมือนลูกหมาหาทางรอด

ปากของเธอเริ่มปริ่มน้ำ จมูกก็ค่อย ๆ จมลงตาม หากจะร้องบอกให้เขาช่วยละก็ เขาคงเลือกกดหัวเธอให้ดำดิ่งหมดลมหายใจ ซึ่งมันก็ไม่ต่างกันเลยกับที่เขาแหวกว่ายพาร่างกายใหญ่หนาเข้ามาใกล้แล้วคล้องคอเธอไว้ด้วยลำแขนแกร่งราวกับเหล็ก

'ถ้าส่งเสียงแค่เพียงนิด ฉันจะจับหัวเธอกดน้ำ'

ช่างประจวบเหมาะจริง ๆ ที่เธอกำลังต้องการฆ่าตัวตาย แต่ไม่ได้อยากถูกใครฆาตกรรม มือบางจึงเกาะเกี่ยวลำแขนใหญ่แน่น ตะลีตะลานให้จมูกอยู่เหนือน้ำ เป็นการแสดงออกถึงความโง่เขลาให้เขารู้ว่าเธอว่ายน้ำไม่เป็น

'สูดลมหายใจให้ลึกที่สุดปอด'

คำสั่งเสียงเข้มทำให้เธอทำตามอย่างเสียไม่ได้ แล้วที่เขาบอกให้สูดหายใจลึกก็ไม่ได้สื่อความหมายว่าเขาจะพาเธอดำดิ่งลงไปใต้น้ำ แม้จะพยายามตะเกียกตะกายแต่เขากอดเธอให้แน่นราวโซ่ตรวน แล้วพาว่ายทวนกระแสธารามืดมิด กระทั่งลมหายที่กักเก็บไว้ใกล้จะหมดลงจึงได้โผล่พ้นเหนือน้ำเพื่อสูดลมหายใจเข้าปอดเฮือกใหญ่

'ลุกขึ้นเร็ว'

ด้วยกำลังเหนือกว่าจึงไม่ยากเลยที่จะขืนหญิงสาวให้ยอมจำนนต่อการฉุดลากขึ้นฝั่ง แต่เมื่อเท้าได้เหยียบย่ำบนผืนธรณี ร่างใหญ่ก็ทรุดตัวนั่งหอบหายใจพร้อมกับพาเธอล้มไปด้วยกัน น้ำที่หยดออกจากเสื้อชื้นของเขาปนเลือดสดโชยกลิ่นคาว ใบหน้าเหี้ยมซีดปากสั่น แต่ดวงตายังคงความแข็งกร้าวจับจ้องมองมาอย่างมาดร้าย

เขากำลังบาดเจ็บ แต่เธอไม่จำเป็นที่จะต้องสนใจ บอกตัวเองแล้วพยายามสะบัดแขนออกจากการเกาะเกี่ยว แต่เขากลับกระชากเธอลงไปนอนแล้วขึ้นคร่อม จากนั้นตรึงข้อมือบางทั้งสองไว้เหนือหัว

'อย่าทำอะไรฉันเลย แม่ฉันแก่แล้ว ฉันต้องดูแลแม่' เธอวิงวอนตัวสั่นเทิ้มต่อแววตาของชายที่จ้องมองราวกับเสือจ้องเหยื่อ

'แต่จากที่เห็นก่อนหน้า ดูเหมือนว่าเธอกำลังจะลาแม่ตาย' เขาแสยะยิ้มเยือกเย็น

หญิงสาวเม้มปากสนิทมองแววตาหยันหยามของอีกฝ่าย ในใจก็คิดว่าถ้าเธอกระแทกหมัดเข้าที่บาดแผล ก็อาจล้มเขาได้โดยไม่ต้องออกแรง แต่ก็ทำได้แค่ในความคิดเพราะเขาชักมีดพกปลายคมที่เหน็บเอวออกมาแล้วจ่อเข้าที่คอ

'เธอเป็นคนในหมู่บ้านชนเผ่า เธอต้องรู้จักหมอไหมแก้ว' เขาเอ่ยเสียงแหบพร่าสลับอาหารหอบหายใจ 'พาหมอไหมแก้วมารักษาฉัน'

'ทำไมฉันต้องช่วยแกด้วย' เธอปฏิเสธ แม้เสียงจะไม่แข็งนักแต่

ไม่อยากพาความยุ่งยากใจไปให้คุณหมอสาว ทุกกินบนเรือนขึ้บนหลังคาของคุณหมออยู่แล้ว

‘ถ้าอย่างนั้น...’ เขาหยุดพูดประหนึ่งอยากสูดลมหายใจลึก ก่อนเอ่ยต่อพร้อมกับกระชากร่างบางขึ้น ง้างมีดเตรียมปักลงบนหน้าอก ‘ก็ตายเสียให้สมใจ แล้วฉันจะตามไปจัดการแม่เธอกับหมอไหมแก้วอีกคน’

‘อย่า ฉันยอมแล้ว!’ หญิงสาวก็จำต้องเปลี่ยนใจ แม่นั้นสำคัญเสมอ หมอไหมแก้วก็เป็นผู้ที่ทุกคนรัก แต่เธอก็ไม่ต้องการให้ทั้งสองต้องเดือดร้อน

‘แกต้องสัญญากับฉันก่อนว่าถ้าฉันช่วยแกแล้ว จะไม่ทำร้ายแม่ฉันกับหมอไหมแก้ว’ จึงเรียกร้องของคำสัญญา

เสียงกัดฟันกรอดนั้นเกิดจากความโกรธเกรี้ยวที่ถูกยื่นข้อเสนอ หรือเป็นเพราะบาดแผลที่เริ่มสร้างความร้าวรานมากขึ้นทุกที แต่ข้อเสนอที่หญิงสาวหยิบยื่นให้มันไม่ได้ทำให้ตายในวันนี้ จึงจำต้องเอ่ยคำที่โจรเช่นเขามัธยัสถ์เอาไว้ใช้เวลาจำเป็น

‘ฉันสัญญา’

“ผมสัญญาว่าจะตามล่าหาตัวสมุนนายพนาที่เหลืออยู่จนสิ้นซาก!”

หลังเสียงประกาศกร้าวของนายตำรวจชั้นผู้ใหญ่ที่ให้สัมภาษณ์ครั้งสุดท้ายหลังจากได้เบาะแสสำคัญของคดีดัง มือบางก็กรีดนิ้วลงบนปุ่มรีโมทปิดโทรทัศน์ที่กำลังฉายรายการข่าว แล้วเลื่อนดวงตาลงมองรูปภาพของมหาโจรผู้จบชีวิตของตนด้วยการฆ่าตัวตายหนีความผิดทางอาญาร้ายแรงตามข่าวที่เขียนบนหน้าหนังสือพิมพ์

หลังจากที่การปฏิบัติการพิเศษนำทีมโดยสารวัตรอัชวินนำกำลังบุกทำลายค่ายโจรได้สำเร็จ และปลดปล่อยผู้ที่ถูกลักพาตัวเพื่อนำไปตัดอวัยวะขายให้เป็นอิสระแล้ว หน้าที่สำคัญต่อจากนี้ของเหล่ามือปราบก็คือการกวาดล้างสมุนโจรใจชั่วที่หนีรอดจากการจับกุมคราวนั้น

ถัดจากพาดหัวข่าวลงมาเป็นรูปของนายพนามหาโจรตัวร้าย และที่ข้างกันนั้น ปรากฏภาพถ่ายไม่งามตาของศพหญิงสาวชาวชนเผ่านางหนึ่งที่พบบนเตียงผู้ป่วยในบ้านไม้กลางป่า

เนื้อหาข่าวบอกว่าคุณหมอสาวท่านหนึ่งให้การกับทางตำรวจว่าผู้ตายคืออดีตผู้ช่วยงานวิจัยสมุนไพรที่ถูกนายพนาฉุดตัวไปในอดีต แต่จากการพิสูจน์ทางนิติวิทยา ผู้ตายเสียชีวิตนานแล้วด้วยโรคมะเร็ง ทว่านายพนายังเชื่อมั่นว่าจะรักษาเธอหายได้ได้ด้วยการปลูกถ่ายอวัยวะ

และนี่เป็นเหตุผลที่นายพนาก่อเหตุสะเทือนขวัญลักพาตัวประชาชนเพศหญิงไปเพื่อส่งอวัยวะให้องค์กรเถื่อนทำการทดลอง

“ไอ้เสี่ยบัดซบนั่นเอาแต่มั่วกามจนเกือบทำงานพัง!”

เสียงแหบห้าวดังขึ้นหลังจากเปิดประตูห้องเข้าพา แล้วพกพาเสียงดนตรีที่ดังจากลำโพงด้านล่างของผับใหญ่ให้เล็ดลอดดึงดวงตาคู่งามพิสุทธิ์ละจากหน้าข่าวหันไปมอง

“ฉันเบื่อที่จะทำงานร่วมกับมัน อยากเขี่ยมันไปไกล ๆ เสียที” เจ้าของคำพูดบอกเธอแล้วก้าวขาเดินเข้ามาวางมือทั้งสองข้างบนโต๊ะ จ้องมองด้วยดวงตาขุ่นเคือง “เรารอมานานแล้วนะ แล้วฉันก็เริ่มอยากปลดตัวเองจากคำสั่งสุดท้ายของนายแล้ว”

หล่อนรู้ว่าในหน่วยตาเคร่งขมึงคู่นั้นกักเก็บความข้นแค้นไว้นานแค่ไหน และมันคงถึงเวลาแล้วที่ต้องทวงคืนแล้วจริง ๆ

ร่างอรชรในชุดเดรสสีดำลุกขึ้นยืน ก้าวเดินไปหยุดที่หน้าต่างฉาบฟิล์มดำหนาทึบแต่สามารถมองเห็นภาพการเคลื่อนไหวของนักท่องราตรีทั้งหลายรวมไปถึงนางระบำยั่วยวนบนเวทีได้ชัดเจน

“พวกมันอยู่ใกล้มือแล้ว จะรออะไร” เสียงเข่นเขี้ยวยังดังแทรกซึมเข้าสู่ความคิด “อย่าลืมสิว่าที่เราทำมาตลอดก็เพื่ออะไร”

หล่อนหยุดนิ่งหลับตา แล้วผ่อนลมหายใจ ทวนภาพเหตุการณ์

มากมายที่ทำให้ความแค้นฝังลึกหลั่งรินท้วมหัวใจ นึกถึงใบหน้าของไอ้คนเลวที่สร้างพรากทั้งชีวิตและความรักให้สูญหายไปจากตัว

“เราจะทำให้มันเจ็บปวดทรมานเหมือนที่มันเคยทำกับคนที่เธอรัก” เสียงพูดแหบห้าวใกล้เข้ามาทุกที

“พวกเขาทรมานอย่างไร มันก็จะได้คืนเป็นร้อยเท่าพันเท่า” หล่อนเปรยคำพูดออกมาราวกับละเมอ หายใจหอบหนักจนเนินอิ่มขยับขึ้นลง เปลือกตาบางลืมขึ้นฉับพลัน เผยดวงตาที่มีประกายไฟลุกวาว เปล่งเสียงพูดหนักแน่น

“ฉันจะเอาเลือดหัวมันมาล้างความแค้นของฉัน!”

ตอนที่ 1
ศพที่หนึ่ง

หากการประชุมครั้งนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับการลงมตินำเทคโนโลยีด้านสถาปัตยกรรมใหม่ ๆ มาใช้ในโครงการ หรือถ้าให้เครียดขึ้นไปอีกสักหน่อยอย่างเช่นเป็นเนื้อหาเกี่ยวกับข้อกฎหมายด้านสิ่งปลูกสร้างที่รัฐบาลเพิ่งประกาศใช้ **ก้องปฐพี ฤทธิ์นาคา** รองประธานบริษัทชลธารคอนสตรักชันจะไม่รู้สึกหน่ายใจจนเผลอทอดสายตาสีนิลมองท้องฟ้าสีสดใสนอกหน้าต่างกระจกบานกว้างของห้องประชุม

"เราจะไม่ตั้งโต๊ะแถลงเพื่อโต้ข่าวไม่จริงพวกนั้นบ้างหรือครับคุณก้อง"

หลังจากฟังเสียงทุ่มเถียงกันในที่ประชุมมานาน รองประธานหนุ่มก็ถูกผู้จัดการฝ่ายการตลาดถามความเห็นถึงการโต้ตอบข่าวที่สร้างกระแสลบให้กับภาพลักษณ์ของบริษัท

ชายหนุ่มลอบถอนหายใจ วางปากกาที่ยังไม่ได้ใช้มันเซ็นสัญญาจัดจ้างก่อสร้างถนนหลวงสายสำคัญสายใหม่ แล้วลุกขึ้นยืนเต็มความสูงเลยมาตฐานชายไทย จากนั้นวางมือทั้งสองชันกับพื้นโต๊ะ กวาดสายตามองใบหน้าของผู้เข้าร่วมประชุมทุกคนก่อนมาหยุดที่ใบหน้ากังวลของ **ธิดา**

ฤทธิ์นาคา ผู้เป็นน้องสาวแสนรักหนึ่งเดียว

"ผมไม่เห็นความจำเป็นอะไรที่เราจะต้องเสียเวลาไปตั้งโต๊ะแถลงข่าวในเรื่องที่มันไม่จริง" เสียงทุ้มเอ่ยหนักแน่นไม่แพ้ดวงตาที่ฉายแววความจริงจังในทุกคำพูด

"แต่ทั้งข่าวทางทีวี หรือข่าวในกองหนังสือพิมพ์ที่พวกเราทุกคนกว้านซื้อมาก็มีแต่ข่าวโจมตีเราฝ่ายเดียวนะคะพี่ก้อง ถ้าปล่อยให้เป็นแบบนี้จะส่งผลต่อชื่อเสียงของบริษัทในอนาคต" ผู้เป็นน้องรู้ดีว่าทุกคนรู้สึกอย่างไรจึงขอเป็นตัวแทนพูดกับพี่ชายเอง

"เมื่อสองปีที่แล้ว เราก็เคยเป็นบริษัทโนเนมไม่ใช่หรือ แล้วเมื่อสองปีที่แล้วพวกเราทุกคนที่นั่งในห้องนี้ทำงานเพื่ออะไร เพื่อชื่อเสียงที่มีวันเกิดมีวันดับหรือเพื่องานคุณภาพแต่ยั่งยืน"

ปณิธานของประธานบริษัท ผู้เป็นบิดาซึ่งวางมือจากการบริหารไปแล้วถูกหยิบยกขึ้นมาเตือนสติ และแม้ก้องปฐพีจะไม่ได้ยินคำตอบจากปากที่กำลังเม้มแน่นของแต่ละคน เขาก็เชื่อเหลือเกินว่ายังคงได้รับการสนับสนุนจากทีมงานให้เป็นผู้นำบริษัทไปสู่อนาคต

"เราจะจบการประชุมแค่นี้ ขอให้ทุกคนแยกย้ายไปทำหน้าที่ของตนให้ดีที่สุด ส่วนตัวผมเองในฐานะรองประธาน..." เขากล่าวเสียงก้องกังวานพลางหยิบปากกาด้ามเดิมขึ้นมาในมืออีกครั้ง และครั้งนี้มันถูกจรดลงบนกระดาษเพื่อลงนามเซ็นสัญญาจ้างงานกับรัฐบาล "ผมจะเป็นผู้ตัดสินใจรับงานที่มั่นใจว่าเราทำได้ดีกว่าพวกเก่งแต่ปาก"

จากนั้นยื่นหนังสือสัญญาส่งให้กับผู้จัดการฝ่ายการตลาดพร้อมรอยยิ้มที่ทำให้ใบหน้าหล่อเข้มเต็มไปด้วยไรหนวดครึ้มดูอ่อนโยนลงไปถนัดตา

"ปล่อยให้กระบวนการยุติธรรมได้ทำงานไปตามครรลองของมัน ส่วนพวกเราก็แค่ทำหน้าที่ของเราให้ดีที่สุดก็พอ" พูดทิ้งท้ายแล้วค้อมศีรษะขอตัวเดินออกจากห้อง ถอดเสื้อสูทตัวหนา ปลดเนคไทและกระดุมพอให้

หน้าอกที่เต็มไปด้วยมัดกล้ามได้คลายความอึดอัด แล้วพาตัวเองขึ้นไปสูดอากาศบริสุทธิ์บนชั้นดาดฟ้า อ้าแขนรับสายลมและแดดอุ่นยามบ่าย

"ก็ในเมื่อความจริงเป็นสิ่งไม่ตาย แล้วจำเป็นหรือที่ ก้องปฐพี ฤทธิ์นาคา จะต้องป่าวร้องให้โลกรู้ถึงความบริสุทธิ์ผุดผ่องในใจ"

ชายหนุ่มรำพึงพลางล้วงเอากล่องเก็บบุหรี่ออกจากกระเป๋ากางเกง จุดไฟแชกที่ปลายมวน สูบควันนิโคตินเข้าเต็มปอด แล้วทอดสายตามองปุยสีเทาหม่นที่เคลื่อนตัวตามแรงลมกลบทับเสี้ยวดวงจันทร์สีขาว ก่อนลดสายตาลงมองแสงสีทองที่เริ่มฉาบตรงเส้นขอบฟ้า จากนั้นหลับตาพักความทุกความคิดทำจิตใจให้สงบ

ทว่าเสียงสายเรียกเข้าที่ดังจากสมาร์ทโฟนในกระเป๋ากางเกงขัดจังหวะความผ่อนคลาย และพอดูหมายเลขปลายทาง ก็ทอดถอนลมหายใจเสียงยาวก่อนเลื่อนปุ่มรับสาย

"ก้องปฐพีพูดครับ"

"ฉันโทรมาเพื่อขอคำตอบ"

ถึงปลายทางไม่ได้แนะนำตัวและเอ่ยคำทักทายกลับอย่างที่หวัง เขาก็จำน้ำเสียงเข้มงวดของหญิงสาวปลายสายได้ดี เธอคือ **ไหมแก้ว วงศ์เวช** หมอประจำหมู่บ้านช้างที่เขารับอาสาเข้าไปฟื้นฟูสภาพบ้านเรือนที่ถูกไฟเผาด้วยฝีมือของนายพนา อาชญากรระดับประเทศ

"คำตอบเรื่องอะไรครับ" จริง ๆ แล้ว ก้องปฐพีรู้อยู่แก่ใจว่าเธอหมายถึงอะไร แต่ก็อยากยั่วยุอีกฝ่ายกลับเป็นการเอาคืน

"คุณคงเริ่มมีอาการความจำเสื่อม เพราะถ้าหากคุณจำเรื่องที่เราคุยกันไม่ได้จริง ดิฉันก็คงต้องบอกกับคุณปราณนารายณ์ว่าขอปฏิเสธคำขอร้องของเขา และไม่ให้คุณทำงานนี้"

ก้องปฐพีพ่นลมหายใจพรวด สงบสติ ข่มความขุ่น แล้วดัดเสียงให้นุ่มสุดขีดเท่าที่ทำได้ "คนที่ความจำเสื่อมไม่น่าเป็นผม เพราะผมได้ฝาก

คำยืนยันไปกับทางเลขานุการแล้วนี่ครับว่าผมขอพิจารณาเรื่องที่คุณหมอขอเปลี่ยนแบบแปลนก่อสร้าง ซึ่งผมก็จำได้ว่าผมโทรศัพท์ไปที่เบอร์นี้หลายครั้ง แต่ก็ไม่มีใครติดต่อกลับมา จนผมคิดไปว่าเจ้าของหมายเลขอาจจะเป็นคนขี้ลืม หรือไม่ก็งกค่าโทรศัพท์ขั้นเทพ”

“ดิฉันไม่ได้ขี้ลืมค่ะ แต่งกค่าโทรศัพท์ขั้นเทพจริงอย่างที่คุณบอก ถ้าอย่างนั้นขอตัดสายสักครู่แล้วขอให้คุณเป็นฝ่ายคุณเป็นฝ่ายโทรกลับนะคะ เพราะมันเปลืองเงินค่าโทรศัพท์ของดิฉัน สวัสดีค่ะ” ไม่ทันให้เขาพูดทักท้วง เจ้าหล่อนก็ให้เขาฟังเสียงตัดสัญญาณทันที

“มันอะไรกันวะเนี่ย แม่คุณเอ๊ย!”

รองประธานหนุ่มคำราม แล้วรีบรัวนิ้วกดหมายเลขเรียกเข้าสุดท้ายด้วยความฉุน แต่เจ้าของเลขหมายก็ทำให้เขารอสายนานจนหน้าหงิก

“สวัสดีค่ะ ขอบคุณที่ช่วยดิฉันประหยัดค่าโทรศัพท์ไปหลายนาที”

แถมยังพูดอย่างกับเธอไม่ได้ทำอะไรผิดเลย เป็นอีกครั้งที่เจ้าหล่อนทำให้เขาพ่นลมออกจมูกเป็นกระทิง แล้วกัดฟันเอ่ยเสียงให้สุภาพที่สุดเท่าที่ขีดจำกัดความอดทนเหลืออยู่

“เข้าเรื่องดีกว่า ผมก็ไม่อยากเสียเวลานานนัก ผมเองก็อยากเคลียร์กับคุณหมอเหมือนกันที่คราวก่อนคุณหมอฝากข้อความผ่านเลขานุการของผมว่าผมเป็นนายสถาปนิกนั่งเทียนเขียนแบบ”

“ได้ค่ะ ฉันจะเคลียร์อะไรได้ แต่อยู่ที่คุณจะเปิดใจฟังฉันหรือเปล่า” หญิงสาวปลายสายพูดหยั่งเชิง

ก้องปฐพีกำมือแน่น “คุณหมอครับ ใจผมเปิดกว้างอย่างกับประตูเมืองอยู่แล้ว แต่อยากรู้เหตุผมของคุณหมอที่ไม่ยอมรับแบบก่อสร้างที่ผมเขียนส่งไป”

“แบบบ้านที่คุณทำเป็นแบบก่ออิฐ มันไม่เหมาะกับที่นี่ค่ะ”

“ไม่เหมาะตรงไหนมิทราบครับ เรือนทั้งหมดของหมู่บ้านช้างโดน

เผาจนไหม้เพราะว่าวัสดุที่ใช้เป็นไม้ ผมจึงเอาปัญหามาปรับปรุงป้องกันให้ก็เหมือนกับที่คุณหมอจ่ายยาให้ผู้ป่วยตามโรคนั่นแหละ” ก้องปฐพีชี้แจงเหตุผลกลับ

“แล้วคุณเป็นสถาปนิกจริงหรือเปล่า คงไม่ใช่ผู้ที่ใช้แต่แรงงานในการวาดรูปนะคะ”

แต่การโต้กลับของเธอทำให้ชายหนุ่มถึงกับเหวอ อ้าปากค้าง สมองว่างชั่วขณะ “คุณหมอว่าอะไรนะครับ”

“แถมยังเป็นคนหูตึง หรือไม่ก็เป็นพวกสถาปนิกรุ่นใหม่ไฟแรง ชอบอวดดีแต่มักเอาหูไปทิ้งที่คันนา เลยไม่ได้ยินความเห็นของคนอื่น”

มาเป็นชุด!

เขาอยากจะโต้แย้งให้แสบปานกัน แต่หญิงสาวปลายสายก็ชิงพูดเสียก่อน “คุณพูดถูกตรงที่ฉันจ่ายยาตามโรคของผู้ป่วย นั่นหมายความว่าผู้ป่วยต้องการสิ่งที่ฉันทำให้เขา แต่คุณเป็นสถาปนิก หน้าที่ของคุณคือปลูกเรือนตามใจผู้อยู่ แต่สิ่งที่คุณทำมันไม่ใช่ ฉันว่าคุณควรจะเอาเวลาที่คุณเถียงกับฉัน เปลี่ยนเป็นมาดูหน้างานจริงก่อนที่จะเขียนอะไรในสิ่งที่คนที่นี่ไม่ต้องการ หรือไม่ก็นั่งเทียนทำงานของคุณต่อไป”

แล้วก้องปฐพีก็มาถึงจุดที่หมดความอดทน “ดี ผมจะเข้าไปดูหน้างานให้มันรู้ ๆ กันไป!”

“เรียนเชิญค่ะ พร้อมเมื่อไหร่ก็มา”

“แล้วเราจะได้เจอกันเร็ว ๆ นี้แน่นอนครับ... คุณหมอไหมแก้ว”

เขาบอกลาผ่านน้ำเสียงแกมมาดร้ายแล้วสอดโทรศัพท์ลงในกระเป๋ากางเกง จากนั้นทิ้งตัวนั่งลงบนม้านั่ง จุดบุหรี่สูบมวนที่สองหวังให้มันช่วยลดระดับอารมณ์ที่กำลังพลุ่งพล่านในตอนนี้

“พี่ก้อง... ไม่เป็นไรจริงหรือคะ”

คำถามเสียงหวาน ทำให้เขาสูดลมหายใจเข้าจนลึกสุดปอด แล้ว

ปั้นยิ้มก่อนหมุนตัวกลับไปหาน้องสาวที่ยืนประสานมือทั้งสองไว้ด้านหน้า จ้องมองมาด้วยดวงตากลมโตสีนิลสุกสกาว

"ธิดาอยากได้คำตอบแบบไหนล่ะ พี่จะได้ตอบให้ถูกใจ" เขาเอ่ยเย้าน้องสาวอย่างเคย

แต่ผู้เป็นน้องไม่ได้อยากเล่นด้วย ย่นคิ้วใส่พร้อมเอ่ยกลับด้วยน้ำเสียงอ่อนใจ "พี่ก้องละก็ ธิดาจริงจังนะคะ"

"พี่ก็จริงจัง" ก้องปฐพีคลี่ยิ้มพูด ขยี้ก้นบุหรี่ในกระบะทราย "เราไม่ต้องเป็นห่วง พี่ไม่ยอมให้ชลธารคอนสตรักชั่นเป็นอะไรไปง่าย ๆ หรอก"

"ที่ธิดาห่วงไม่ใช่บริษัท แต่เป็นตัวพี่ก้องต่างหาก"

ผู้เป็นพี่ยิ้มกว้าง ยกมือหนาขยี้หัวน้องสาวจนเรือนผมนุ่มสลวยยุ่งเหยิง "แทนที่จะห่วงพี่ เราน่ะห่วงตัวเองก่อนเถอะ ตั้งใจเรียนให้จบ จะได้ออกมาช่วยงานเต็มตัวเสียที"

"ธิดาเรียนจบอยู่แล้วน่า" ธิดาเชิดคางพูดแสดงความมั่นใจ คนพี่เห็นแล้วให้นึกหมั่นไส้ อยากบิดจมูกน้อย ๆ ของน้องสาวนัก

"อ้อ คืนนี้พี่จะไปพบ **เพลงพิณ** แล้วจะนัดเขาให้เข้ามาฟังเรื่องที่เราจะเสนอทุนการศึกษาให้"

"พี่ว่าเพลงพิณจะยอมรับความช่วยเหลือจากเราไหมคะ"

ก้องปฐพีถอนหายใจ แต่ยังไม่คลายรอยยิ้ม "ถ้าเพลงพิณได้รู้ว่าเราทำเพื่อแสดงความเสียใจต่อ นายกำธร พ่อของเขาที่ตายไปเพราะเป็นคนหนึ่งที่ช่วยชีวิตธิดาจากค่ายโจรนายพนา พี่ว่าเจ้าเด็กคนนี้ก็คงไม่อยากปฏิเสธความตั้งใจ"

กระนั้น ถ้าเด็กหนุ่มที่ชื่อเพลงพิณไม่มายืนยันการรับทุนต่อหน้าเธอ ธิดาก็คงไม่คลายความกังวล เพราะตามความจริงนั้นนายกำธร เป็นหนึ่งผู้ที่ลักพาตัวเธอไปให้นายพนา แต่เขาเลือกที่จะกลับใจในช่วงสุดท้ายของชีวิต ซึ่งนั่นก็มีค่าแก่การตอบแทน

“แล้วพรุ่งนี้พี่คงเดินทางไปดูหน้างานที่หมู่บ้านช้างแต่เช้ามืด จะได้ไม่ค้างคาใจเจ้าของงาน” เขากล่าวต่อในเรื่องอื่นเพื่อเลี่ยงประเด็นในหัวของน้องสาว

“เจ้าของงาน?” น้องสาวทำหน้างง

“ก็ยายคุณหมอไหมแก้วนั่นไง” พอพูดเรื่องนี้ก็รู้สึกหงุดหงิดใจ ยิ่งคิดก็ยิ่งอยากไปดูหน้าหล่อนเสียเดี๋ยวนี้ แต่พอเห็นคิ้วเรียวย่นเข้าหากันกับดวงตาหวั่น ๆ มองมาก็ยิ้มเอ็นดูแล้วรวบตัวน้องสาวเข้ามาสวมกอด

“อย่าห่วง พี่ไม่ไปกินหัวเขาหรอก ส่วนเราน่ะอยู่ที่นี่ก็ดูแลพ่อกับเจ้าปราณให้ดี ยิ่งเจ้าปราณ มันเพิ่งผ่าตัดตามาไม่นาน อย่าให้ทะเล่อทะล่าเดินไปชนนู่นชนนี่”

“ดูพูดเข้า พี่ปราณเขาไม่ใช่คนซุ่มซ่ามสักหน่อย”

ก้องปฐพีหัวเราะขบขันจนตัวกระเพื่อม ก่อนถอนวงแขนออกจ้องใบหน้าง้ำงอของคนที่เพิ่งถูกแหย่ถึงชายคนรัก ที่เห็นแล้วก็ให้รู้สึกอิ่มใจประหลาดมากกว่าเคืองขุ่น

เขาไม่ได้กลัวว่า **ปราณนารายณ์ ปรเมศศิวะวงศ์** รองประธานควีนส์คอร์ป บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ลำดับต้นของประเทศ และเป็นคนรักของธิดาจะซุ่มซ่ามทำตัวเองบาดเจ็บจนกระเทือนถึงผลการผ่าตัดดวงตา แต่เพราะรู้ว่าถ้าไม่มีเขาแล้ว คนที่จะฝากให้ดูแลพ่อและน้องสาวได้ก็คือปราณนารายณ์

และก็เป็นเจ้าปราณนารายณ์คนนี้ ที่อ้อนวอนขอร้องให้เขารับงานอาสาฟื้นฟูหมู่บ้านช้างแบบไม่ได้สตางค์สักแดงเดียว ซึ่งการที่เขาตกลงรับทำก็เพราะความวินาศของหมู่บ้านช้างเกิดจากการที่นายพนาบุกชิงตัวธิดาไปถ่ายเปลี่ยนอวัยวะให้คนรัก ถึงต้นเหตุที่แท้จรงจะไม่ใช่ความผิดของธิดาเลยก็ตาม

“พี่ไปแล้วจะรีบกลับ” เขาบอกน้องสาวแค่นั้นแล้วหมุนตัวเดินกลับ

ห้องทำงานส่วนตัว จัดการงานทุกอย่างที่คั่งค้างให้เสร็จแม้จะล่วงเลยเวลาเลิกงานปกติ

จนได้ยินเสียงนาฬิกาเตือนบอกเวลา ก้องปฐพีจึงเปลี่ยนจากชุดทำงานของผู้บริหารแสนเคร่งขรึมเป็นสิงห์นักบิดในชุดแจคเก็ตหนังกับกางเกงยีนส์สีดำซีดตัวโปรด จากนั้นใส่โทรศัพท์และสมุดโน้ตเข้าไปในเป้คู่กาย แล้วตบเท้าเดินออกจากสำนักงานตรงไปยังลานจอดรถ เพื่อขึ้นควบซุปเปอร์ไบค์คันโตสีดำด้านที่เขาตั้งชื่อให้แสนเก๋ว่า ‘แบล็คแบร์’

“ลุยงานกันอีกครั้งนะเจ้าหมีดำ” แต่ก็มักเรียกมันด้วยชื่อเล่น

เขาสวมหมวกกันน็อคสีเดียวกับเจ้าหมีดำ สตาร์ทเครื่องยนต์เกิดดังกระหึ่มให้มันพุ่งทะยานด้วยความเร็วตามใจสั่งของผู้เป็นนาย แล่นฉิวไปตามถนนสายเศรษฐกิจ ลัดเลี้ยวหลบความคับคั่งของจราจรเข้าตรอกนั้นออกตรอกนี้ กระทั่งเข้าสู่แหล่งรวมสถานให้ความบันเทิงเริงใจยามราตรี

เมื่อหาที่จอดให้เจ้าแบล็คแบร์ได้ ชายหนุ่มเดินเท้าต่อมุ่งตรงไปยังสถานจัดงานแสดงซุปเปอร์ไบค์ซึ่งจัดอย่างยิ่งใหญ่โดยมีผู้สนับสนุนเป็นเจ้าของผับชื่อดัง

การที่เขารู้ว่าเพลงพิณจะมางานนี้ก็ต้องขอบคุณสารวัตรอัชวินที่สืบข้อมูลมาให้ แต่สารวัตรใหญ่ไม่ได้ทำไปเพื่อช่วยให้เขาส่งมอบทุนการศึกษาแก่เด็กหนุ่มสำเร็จ เพลงพิณมีสิ่งที่สารวัตรต้องการ นั่นคือการใช้ทายาทของสมุนโจรนำพาไปสู่การจับกุมพวกที่หนีหายไปตอนทะลายค่ายนายพนา

ตลอดสองข้างทางที่ร่างสูงย่ำขาผ่านนั้นมีทั้งร้านเหล้าขนาดเล็กและรถเข็นขายอาหารเรียงราย ได้ยินเสียงตะเบ็งของแม่ค้าคุยหยอกล้อกัน ได้ยินเสียงหัวเราะของผู้คนที่เดินสวนทาง และได้ยินเสียงผู้รายงานข่าวจากโทรทัศน์เครื่องจิ๋วที่กำลังฉายภาพการประท้วงของกลุ่มคนผู้ต่อต้าการสร้างกาสิโนในประเทศของตน

ก้องปฐพีทำเพียงแค่เดินผ่านไป ไม่ได้หยุดดูหรือฟังคำประท้วงจาก

เหล่าคนในข่าว เขามุ่งหน้าต่อไปจนมาหยุดตรงทางเข้างาน

ดวงตาคมเข้มสีนิลมองตามสำแสงไฟสปอตไลท์ที่ส่องแสงสว่างให้กับป้ายรูปถ่ายรถเครื่องสองล้อขนาดใหญ่รุ่นใหม่ซึ่งกำลังออกขายและนำมาจัดแสดงในงาน ส่วนป้ายข้าง ๆ กันเป็นรูปถ่ายของเหล่าพริตตี้สาวงามอันเป็นเสน่ห์อย่างหนึ่งของงานแสดงรถ

"นึกว่าพี่ก้องจะเบี้ยวผมเสียแล้ว"

เสียงทักทายมาพร้อมกับการลำแขนที่โอบบ่ากว้างของสถาปนิกหนุ่มอย่างสนิทสนมเป็นของ **ระพีพัฒน์ พิทยากูล** ชายหนุ่มรุ่นน้องผู้มีส่วนสำคัญในการช่วยชีวิตธิดา แต่นั่นก็ทำให้ระพีพัฒน์กลายเป็นที่พึ่งพาของสารวัตรอัชวินยามที่เจอคดีซับซ้อน แต่งานไขปริศนาก็เป็นที่ชื่นชอบของระพีพัฒน์เป็นทุนเดิม เขาจึงไม่บ่ายเบี่ยงนักถ้าได้ช่วยงานของกรมตำรวจ

"พี่ก้องเขาไม่เหมือนมึงนะกลาง ที่จะเที่ยวผิดนัดเขาไปเรื่อย" อีกเสียงเป็นของ**ตฤณ ดำรงไกรลาส** บุตรชายคนเดียวของเจ้าพ่อกาสิโนใต้ดินและเพื่อนผู้ร่วมเป็นร่วมตายของระพีพัฒน์ครั้งลอบเข้าค่ายโจรในอดีต

"มาถึงกันแล้วก็รีบเข้าไปเถอะ อยากเห็นหน้าเจ้าเพลงพิณ ลูกชายผู้มีพระคุณเต็มแก่"

ก้องปฐพีพูดแล้วก้าวขาพาหนุ่มรุ่นน้องทั้งสองเข้าสู่งานที่มีเสียงเพลงจังหวะเร้าใจจากเครื่องเสียงชุดใหญ่ดังกระหึ่มทั่วทุกหัวมุม และละลานตาไปด้วยรถเครื่องสองล้อชั้นดี

ทว่าความสนใจของงานกลับไม่ใช่เทคโนโลยีความเร็วอย่างเดียว เพราะยังมีกลุ่มหญิงสาวในชุดนุ่งน้อยห่มน้อยที่กำลังออกลีลาสะบัดบนเวทีได้เร้าใจ จนเหล่ากระทาชายทั้งหนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่จ้องตาไม่กระพริบ ยืนจองที่ติดขอบเวทีเพื่อโลมเลียร่างอรชรเต้นตามจังหวะเพลงด้วยสายตา

แต่สำหรับชายอกสามศอกสามนายที่เพิ่งก้าวขาเข้าสู่ตัวงานนั้น อาจต้องขืนบังคับใจไม่ให้วอกแวกออกนอกลู่นอกทางถ้ายังทำภารกิจไม่สำเร็จ

แต่เพราะความโดดเด่นของทั้งสามเรียกสายตาจากพริตตี้สาวภาคพื้นดิน โดยเฉพาะชายหนุ่มรูปร่างสูงสง่า หน้าอกกว้างผึ่งผาย เจ้าของใบหน้าหล่อคมเข้ม กับดวงตาสีนิลประกายซึ้ง ก็มักตกเป็นเป้าหมายโจมตีของพริตตี้สาวงามทุกนางเสมอตั้งแต่ก้าวขาเข้าสู่ตัวงาน

"สวัสดีค่ะคุณก้องปฐพี"

พริตตี้สาวในชุดสายเดี่ยวรัดรูปปักเลื่อมระยิบระยับเข้าคู่กับกางเกงหนังเทียมขาสั้นตัวจิ๋วนางหนึ่งเดินตรงเข้ามาทักทายพร้อมกับการเกี่ยวแขนราวกับสนิทสนมกันมาแต่ปางก่อน

"คนจัดงานคงแค่อยากขายรถ ไม่ได้ต้องการเชิญนักแข่งมาโชว์ตัวกระมังครับ อีกอย่าง พวกผมก็ไม่ได้เด่นดังอะไร" เขาเอ่ยพร้อมค้อมศีรษะเป็นการขอตัว แต่ดูเหมือนเจ้าหล่อนจะไม่อยากปล่อยเขาไป

"จะรีบไปไหนล่ะคะ ว่าจะขอลายเซ็นคุณก้องปฐพีไว้ไปอวดพวกเพื่อน ๆ แต่ไม่ได้พกกระดาษกับปากกามา" เธอบอกแล้วบิดตัวไปมาคล้ายเขินอาย ก่อนหยิบลิปสติกออกจากกระเป๋ากางเกง แล้วยื่นส่งให้พร้อมด้วยดวงตายั่วยวน

"ช่วยใช้ลิปสติกแท่งนี้เขียนตรงหน้าอกให้หน่อยได้ไหมคะ... เอาแบบตัวบรรจงเต็มบรรทัดว่า ก้องปฐพี ฤทธิ์นาคา "

เพราะไม่ใช่พระอิฐพระปูน และยังเป็นชายแท้ตั้งแต่หัวจรดปลายเท้า ดวงตาสีนิลจึงพยายามซ่อนแววววาบวับยามเนินอิ่มขาวเนียนเคลื่อนมาอยู่พอดีพอดีกับสายตา แล้วกล่าวปฏิเสธด้วยถ้อยคำที่ไม่ทำให้อีกฝ่ายเสียหน้า

"อย่าเลยครับ ลายมือผมไม่สวย กลัวว่าจะทำตัวคุณเปื้อนเสียเปล่า ๆ"

เจ้าหล่อนหัวเราะคิกคัก "ถ้าอย่างนั้น ฉันจะจับมือคุณก้องเขียนนะคะ ลายมือฉันสวยระดับโรงเรียนส่งเข้าประกวด"

ไม่พูดพล่ามทำเพลง สาวเจ้าก็จะคว้ามือชายหนุ่ม แต่ไม่ได้ทันได้แตะเขาแม้แต่ปลายเล็บ ร่างของเธอก็ตวัดให้หมุนหันไปเจอประกายไฟ

ในดวงตาเรียวของคนที่ทำให้ถึงกับอ้าปากค้าง

"จากที่เห็นลงชื่อในบัญชีลูกหนี้ ฉันก็การันตีให้เลยว่าลายมือเธอสวยแค่ไหน ถ้าว่างจะช่วยไปสอนฉันคัดลายมือที่กาสิโนได้ไหม"

รอยยิ้มพริตตี้สาวเหี่ยวลงอย่างเห็นได้ชัด เอ่ยพูดเสียงติด ๆ ขัด ๆ "ชะ... ช่วงนี้ไม่ว่างพอดีค่ะ ตะ... ต้องวิ่งทำงานหาเงินจนหัวหมุน" แล้วรีบเดินจากไป โดยไม่หันกลับมามองเจ้าของยิ้มร้ายที่มุมปาก

"ตฤณ ทำไมเขาทำหน้าอย่างกับเห็นมึงเป็นยักษ์เป็นมาร" ระพีพัฒน์อดยิ้มขำท่าทางของคนที่เพิ่งสับขาเดินหนีไปไม่ได้

"ก็เจ้าหล่อนยังติดเงินพนันที่กาสิโนอยู่หลายแสน" ลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของเจ้าพ่อกาสิโนใต้ดินเอ่ยอธิบายแล้วเดินไปโอบบ่าก้องปฐพี พูดด้วยสีหน้าทีเล่นทีจริง "คราวหน้า ผมไม่ไปไหนมาไหนกับพี่ก้องแล้วดีกว่า สาว ๆ วิ่งหาพี่กันหมดไม่เลี้ยวหาผมสักคน"

"ตกลงว่ามึงมาช่วยพี่ก้องหาเพลงพิณ หรือตั้งใจมาหิ้วหญิงกลับบ้าน" ทั้งน้ำเสียงและใบหน้าของระพีพัฒน์เต็มไปด้วยความประชดประชันแบบไม่คิดปกปิด

"ก็แค่อยากได้ปลาสักตัวติดไม้ติดมือกลับไปกิน" ตฤณกล่าวอย่างแชเชือนสายตาของอีกฝ่าย "แต่วันนี้ปลาคงไม่ติดเบ็ด"

ก้องปฐพีฟังแล้วก็ส่ายหน้า หากให้ทั้งคู่ยืนถกเถียงกันต่อก็จะมีแต่เสียเวลา จึงกวาดสายตามองไปรอบงานพร้อมเอ่ยคำสั่ง "รีบกระจายตัวกันหาเจ้าเด็กเพลงพิณดีกว่า กูไม่อยากกลับดึกนัก พรุ่งนี้ต้องไปหมู่บ้านช้างแต่เช้ามืด"

"พี่ก้องรับงานฟื้นฟูหมู่บ้านช้างจริงหรือ" ระพีพัฒน์เลิกคิ้วถาม

"ช่วยไม่ได้ รับปากกับปราณไปแล้ว" ก้องปฐพีตอบพลางถอนหายใจ

"พี่ก้องก็ต้องเลี้ยงเบียร์ผมหนึ่งลังด้วยนะ อย่าลืม" ลูกชายเจ้าพ่อบอกความต้องการของตนขึ้นบ้าง

“มึงได้แดกเบียร์แน่ ดูนั่นสิ”

ก้องปฐพีและตฤณรีบหันไปทางปลายสายตาของระพีพัฒน์ที่เป็นเวทีใหญ่กลางงาน เห็นกลุ่มชายวัยรุ่นในชุดสถาบันอาชีวะยืนออกันอยู่เพื่อคอยชมการเริงระบำของเหล่านักเต้นโฉมงาม

“คนที่ผมยาวที่สุดนั่นไง... เพลงพิณ” ระพีพัฒน์บอกพลางหยิบรูปถ่ายที่ได้จากสารวัตรอัชวินออกจากกระเป๋าเสื้อเชิ้ตขึ้นเทียบก่อนสอดเก็บเข้าไปตามเดิม “เราต้องหาทางดึงเพลงพิณออกจากกลุ่ม”

“อย่างเพิ่งเข้าไป” แต่ตฤณสะกิดทั้งคู่ให้สังเกตความเคลื่อนไหวอีกฟากของเวที มีกลุ่มนักเรียนช่างกลอีกกลุ่มใหญ่ที่สวมเครื่องแบบต่างสถาบันแล้วสังหรณ์ของทายาทเจ้าพ่อก็เริ่มทำงานทันที “กูได้กลิ่นดินปืน”

เรียวคิ้วเข้มตัดกับผิวขาวของระพีพัฒน์ขมวดมุ่นเพราะสังหรณ์ถึงความยุ่งยากที่มีแนวโน้มเกิดขึ้นเช่นกัน จึงหยิบโทรศัพท์ออกมากดเลขหมายแล้วบอกทุกคนในทีม “คอยดูลาดเลาอยู่ห่าง ๆ กูจะติดต่อไปรายงานสถาณการณ์กับสารวัตรก่อน ดูทีท่าแล้วน่าจะมีเรื่อง”

แต่มีเสียงเฮของเหล่าผู้คนดังไปทั่ว ระพีพัฒน์ก็เงยตามองกลุ่มหญิงสาวในชุดสุดแสนเซ็กซี่เดินเรียงแถวขึ้นบนเวทีปรากฏโฉมของตนต่อหน้าผู้ชม

ทว่ามีเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้นที่ยืนหันหลังอวดเอวคอดกิ่วกับสะโพกผายกลมกลึง จนเสียงเพลงจากเครื่องเสียงดังกระหึ่ม นวลนางร่างอรชรทั้งหลายก็เริ่มร่ายระบำ และในวินาทีที่เจ้าของเอวดคอดนั้นหมุนตัวมา ดวงตาของระพีพัฒน์ก็ถูกตรึงแน่นไว้กับเธอ

แค่เพียงแวบเดียวที่สบประสานสายตากันโดยบังเอิญ ก็เกิดอาการร้อนวูบวาบภายในอกชายหนุ่ม มือที่ถือโทรศัพท์ค้างนิ่ง หลงลืมไปอย่างหมดใจว่าปลายสายกำลังรอฟังคำรายงาน

“เจ้าของทุนเขาเรียกแกให้เข้าไปสัมภาษณ์เมื่อไหร่หรือพิณ”

คำถามที่แทรกเสียงดนตรีจังหวะเร้าใจทำให้เด็กหนุ่มผมยาวประบ่าวัยสิบเจ็ดในเครื่องแบบสถาบันอาชีวะหันหน้าจากเวทีไปมองชายหนุ่มรุ่นพี่ที่นอกจากจะมาจากบ้านเกิดเดียวกันก็ยังร่ำเรียนในสถาบันเดียวกันด้วย

"พรุ่งนี้ครับ" เพลงพิณตอบด้วยน้ำเสียงเบา เหตุเพราะมีเขาคนเดียวที่ได้รับการเสนอทุนการศึกษาจากบริษัทก่อสร้างระดับใหญ่ จึงไม่สบายใจและอยากให้คนที่รักดั่งพี่ชายแท้ ๆ คนนี้ได้รับทุนบ้าง

"ผมจะขอให้เขาเพิ่มอีกทุนให้**พี่ป๋อง** พี่ป๋องเรียนดีกว่าผมเสียอีก"

"อย่าเลย ปีหน้ากูก็เรียนจบแล้ว อย่าห่วงกู มึงน่ะทำตัวดี ๆ ให้เจ้าของทุนเขาเมตตา อย่าไปมีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งกับใครเขานัก"

"ผมก็ไม่ได้อยากมีเรื่องสักหน่อย แต่เรื่องมันวิ่งเข้ามาหาผมเอง"

เด็กหนุ่มให้เหตุผล แต่รุ่นพี่ยิ้มส่ายหน้า ยกแขนโอบบ่า "เอาเป็นว่ากูยินดีด้วย ถ้ามึงได้ทุนเรียนจนจบสูง ๆ ก็อย่าลืมพี่ลืมน้อง เดี๋ยวกูกลับทองผาภูมิคราวนี้ จะนำข่าวดีไปบอกน้าปิ่นให้"

เพลงพิณยิ้มกว้าง "ครับพี่ ฝากบอกแม่ด้วยว่า ผมติดทำงานพิเศษอู่ซ่อมมอเตอร์ไซค์ ลางานกลับไปกราบเท้าไม่ได้เลย แล้วก็ฝากขอบคุณน้าอัญที่ช่วยดูแลแม่ผมให้ด้วย"

"เอื้อยก็คงเหมือนมึง ไม่ได้กลับไปหาน้าอัญนานแล้ว ป่านนี้ยายอรก็น่าจะโตเท่าเอวแล้วมั้ง" ป๋องเอ่ยพลางหันสายตาไปทางหญิงสาวที่โดดเด่นที่สุดกลางเวที

"ถ้าผมเรียนจบ ได้งานดี ๆ ทำ ผมจะซื้อซุปเปอร์ไบค์รุ่นที่โชว์ในงานให้พี่ป๋อง"

คนฟังก็ปลื้มปีติ แต่ในใจของป๋องนั้นไม่ได้ต้องการของใด ๆ จากเพลงพิณ จึงไม่ได้ตอบรับนอกจากกอดคอกันเดินเข้าสู่งานแสดงซุปเปอร์ไบค์ที่**เสี่ยเกียง** ผู้เป็นนายจ้างในผับที่เขารับทำงานพิเศษเป็นผู้จัด

แต่จุดประสงค์ของการมา ไม่ใช่เพื่อมาดูรถรุ่นใหม่ที่ไม่ปัญญาซื้อหา

หรือมาดูพริตตี้ในชุดนุ่งน้อยห่มน้อย แต่เขามาเพื่อบอกลา **เอื้อย** หญิงคนรักก่อนกลับบ้านเกิดเพื่อนำสารลับจากนายอำพัน บิดาของเอื้อยที่ถูกจำคุกอยู่ฝากไปมอบให้ถึงมือผู้รับ

'พอแกพบคุณหมอไหมแก้วแล้ว แกต้องเป็นคนอ่านให้คุณหมอฟังตามวิธีที่ฉันบอก แล้วจากนั้นทั้งแก ทั้งเอื้อยแล้วก็เพลงพิณต้องหนีไปจากที่นี่ให้ได้ ต้องหนีไปให้ไกลสุดล่า'

คำบอกของนายอำพันล่าสุดในตอนที่เขาไปเยี่ยมในเรือนจำดูจริงจังกว่าเป็นเรื่องหยอกล้อ แล้วเขาต้องหนีใคร หนีทำไม สองคำถามนี้ยังไม่ได้รับตอบทางวาจา แต่เป็นกระดาษห่อหมากฝรั่งที่เขาอยากรู้เหลือเกินว่านายอำพันเขียนอะไร

"พี่ป๋อง นั่นพวกมันนี่ครับ"

เสียงของเพลงพิณรียกเขากลับจากภวังค์ ป๋องปรายตามองตามเห็นอริของเด็กหนุ่มยืนมองด้วยสายตามาดร้าย แต่ฝ่ายรุ่นพี่นั้นไม่แสดงทีท่าว่าเดือดเนื้อร้อนใจ หันกลับไปทางเวทีที่หญิงคนรักกำลังก้าวขึ้นไป

"พี่ป๋อง" แต่ผู้เป็นรุ่นน้องยังกังวล

"งานนี้ ใคร ๆ ก็มาได้ มึงจะแปลกใจทำไมวะพิณ" ป๋องชักสีหน้าใส่กล่าวเสียงขุ่น

"มันก็ไม่แปลก แต่ผมไม่อยากอยู่เที่ยวงานร่วมกับมัน ไอ้พวกนั้นชอบหาเรื่องไร้สาระ"

"ถ้าอย่างนั้น มึงก็ออกไปรอกูด้านนอก กูจะรอคุยกับเอื้อย เสร็จแล้วจะตามไป"

พูดจบก็เดินออกจากเวที มุ่งตรงไปยังรถมอเตอร์ไซค์ที่จอดแอบไว้หลังที่จัดงาน จุดบุหรี่ขึ้นสูบ แล้วยืนพิงมอเตอร์ไซค์รุ่นธรรมดาราคาถูกของตนฟังเสียงแว่วของดนตรีที่ดังห่างจากจุดที่ยืนอยู่ ก่อนถอนหายใจยาวมองดูท้องฟ้ายามราตรีที่ไม่มีทั้งแสงดาวและแสงจันทร์ มีเพียงลำแสงของไฟงาน

ส่องเป็นทางขึ้นไปยังกลุ่มม่านเมฆสีเทา

"ป๋อง"

กระทั่งได้ยินเสียงของหญิงสาวที่เฝ้ารอดังจากด้านหลัง เขาทิ้งมวนบุหรี่ลงพื้นแล้วใช้เท้าขยี้ดับไฟก่อนหันไปโยนคำถามใส่โคโยตี้สาวดาวเด่นที่เพิ่งลงจากเวที แล้วเอ่ยทักทายเธอด้วยคำถามเจืออารมณ์ขุ่น

"เมื่อไหร่จะเลิกอาชีพเต้นแร้งเต้นกาเสียที"

ร่างอรชรคลี่ยิ้มอ่อนใจ เดินเข้ามายกแขนทั้งสองโอบรอบคอชายหนุ่ม "ก็ฉันอยากหาเงินให้ได้เยอะ ๆ จะได้ปลดแอกตัวเองจากชีวิตเส็งเคร็งเสียที"

ป๋องถอนหายใจเสียงหนัก ยกมือทั้งสองจับตรงเอวบางคอดกิ่ว "ถึงจะคิดแบบนั้นก็ตาม แต่ฉันไม่ชอบเวลาเธอส่งสายตายั่วผู้ชายคนอื่นอย่างเมื่อกี้ แค่ช้ำใจเรื่องเธอตกเป็นเมียเสี่ยบ้ากาม ฉันก็ปวกหัวใจจนแทบเดินไม่ได้"

เธอหัวเราะเสียงใส หยิบบุหรี่ของตนออกจากถุงพลาสติกที่สอดไว้ในกระเป๋าหลังออกมาจุดไฟแล้วสูบควันเข้าปอดฟอดใหญ่ก่อนพ่นกลุ่มควันสีเทาออกมา "อย่าคิดมากสิ มันก็แค่การแสดงเวลาอยู่บนเวที แล้วเขาก็ไม่ได้มาสนใจผู้หญิงเต้นกินรำกินอย่างฉันหรอกน่า"

"มันจ้องเธอตาไม่กระพริบแบบนั้นหรือที่เรียกว่าไม่สน แต่ที่ฉันกลัวไม่ใช่กลัวว่ามันจะสนเธอ ... แต่กลัวว่าเธอจะลืมสัญญาแล้วหนีไปซ้อนท้ายมอเตอร์ไซค์นักแข่งรถอย่างมันมากกว่า"

"อิจฉาเขาหรือ" เสียงหวานพูดหยั่งเชิง มองแววตาวูบไหวของชายหนุ่ม

ป๋องแค่นหัวเราะ "อาจจะใช่"

"ป๋อง..." เธอสบตาชายหนุ่มตรงหน้า เลื่อนมือจากรอบต้นคอหนาลงมาโอบสันกรามทั้งสองข้าง "วันที่เราแต่งงาน เราจะมีความสุขด้วยกันจนทุกคนต้องอิจฉา รออีกนิด เงินที่ฉันเฝ้าเก็บสะสมกำลังงอกเงยเป็นความสุขและอิสระของเรา"

แต่ดวงตาของป๋องควรจะมีประกายความยินดีแต่หาเป็นเช่นนั้นไม่ เอื้อยจึงไถ่ถามด้วยความเป็นห่วง “เป็นอะไรหรือเปล่า”

ชายหนุ่มส่ายหน้าเบา ๆ รวบตัวหญิงสาวเข้าไปกอดแนบจนเธอสัมผัสถึงความร้อนที่แผ่นออกจากร่างกาย และจังหวะหัวใจเต้นกระชั้นถี่

“เธออยากให้ฉันช่วยเหมือนทุกครั้งใช่ไหม” เอื้อยจึงเอ่ยเสียงถามไป แต่ยังไร้คำตอบจากเจ้าของวงแขนที่เพิ่มแรงกอดรัด

“ไม่... เธอช่วยฉันมากพอแล้ว ต่อจากนี้ฉันจะเป็นฝ่ายช่วยเธอบ้าง”

“ป๋อง...” เพราะการพูดจาที่แปลกไป จึงทำให้เธอดันตัวเองออกเงยหน้ามองดวงตาหมองหม่นของชายหนุ่มที่ฟ้องว่าเขามีเรื่องหนักใจจนไม่อาจระบายออกมาเป็นคำพูด

“เธอเป็นอะไร”

“ฉันเป็นคนที่รักเธอสุดหัวใจ”

แล้วปากหยักก็ลงแนบเรียวปากอิ่มฉาบสีแดงก่ำ มอบจูบลุ่มลึกและเร่าร้อน จนในบางครั้งหญิงสาวรู้สึกตื่นกลัวในความเปลี่ยนแปลงบางอย่างที่ไม่รู้ว่าคืออะไร

ตูม!!!

แต่ในวินาทีนั้น เกิดระเบิดเสียงดังสนั่นยุติจูบหวานราวกับอยู่ในความฝัน และชายหนุ่มก็ผละลำแขนตนออกจากการโอบกอดหญิงสาวคนรักฉับพลัน

“พิณ!” เขาพูดเสียงเล็ดลอดจากกรามที่ขบกันแน่นจนเป็นสันนูน แล้ววิ่งรุดไปยังต้นกำเนิดเสียงดังสนั่นสวนทางกับผู้คนที่แตกตื่นวิ่งออกจากงาน

“ป๋อง หยุดก่อน!”

พอขวัญที่กระเจิงหนีไปหลังเสียงระเบิดกลับมา เอื้อยก็ร้องห้ามชายคนรักแล้ววิ่งตามเขาไปติด ๆ แต่ไม่ทันฝีเท้าของชายหนุ่มเพราะความสูง

ของส้นรองเท้าเป็นเหตุให้สับขาได้ไม่เร็วพอ จนเห็นวงล้อมของกลุ่มคนที่กำลังตะลุมบอนกันท่ามกลางกลุ่มเขม่าควันสีขาวลอยคละคลุ้งก็รู้สึกหวั่นในอกประหลาด

"ป๋อง!"

เธอตะโกนเรียกหาพลางกวาดสายตามองไปทั่ว จนเห็นป๋องกำลังวิ่งไปแยกเพลงพิณออกจากการแลกหมัดอย่างหนักหน่วงกับคู่อริ จึงตัดสินใจหยุดยืน ยกมือป้องปากแล้วเปล่งเสียงดัง

"ปะ..."

เปรี้ยง!

แต่เสียงลั่นของปืนกลบเสียงของเธอให้หายไปพร้อมกับหัวใจที่ปลิดปลิวออกจากอก

"กรี๊ด!"

เอื้อยหวีดร้องดังสนั่น เสียงของเธอดึงเพลงพิณให้หันไปมองหลังพุ่งหมัดสุดท้ายส่งคู่ต่อสู้ไปนอนกองกับพื้น แต่ก็ถึงกับตกอยู่ในอาการตะลึงงันเมื่อเห็นเลือดสีแดงสดไหลทะลักออกจากหน้าอกของชายหนุ่มรุ่นพี่

เปรี้ยง!

เสียงกระสุนปริศนาดังอีกครั้ง แต่เพลงพิณยังยืนตื่นตระหนก สมองไม่สั่งร่างกายให้ขยับ แต่เห็นหน้าอกสูงป๋อง ถูกกระสุนอีกนัดเจาะทะลวงเป็นครั้งที่สองก่อนเดินเซมาหา พาเอาเด็กหนุ่มล้มไปด้วยกัน

"ป๋อง!" เอื้อยกรีดร้องเสียงหลง

"พี่... พี่ป๋อง" เนื้อตัวของเพลงพิณเย็นเยือก หากแต่ตัวของป๋องนั้นเย็นยิ่งกว่า

"พะ...พิณ..."

คล้ายกับเขาพยายามเอ่ยคำพูด แต่ก็ยิ่งทำให้ลมหายใจที่กักเก็บมาจางหาย ปากจึงทำได้เพียงแค่ขยับแต่ไร้ซึ่งเสียงใดเปล่งออกมา ดวงตาของเขา

เริ่มริบหรี่ลงจนเกือบปิด ลำแขนสองข้างยังเกาะเกี่ยวป้องกันภัยคนที่รักดั่งน้องชายไว้ ตัวกระตุกสั่นหนาวยะเยือกเหมือนถูกแช่งแข็ง

"กะ...กะ..."

แต่แล้วเสียงสุดท้ายก็ถูกพรากจากไปพร้อมลมหายใจ ทิ้งร่างเปล่าไร้ดวงวิญญาณไว้ในอ้อมกอดของหญิงสาว ไม่ได้ยินสิ่งใดแล้วแม้แต่เสียงร่ำไห้ปานขาดใจ สมองพร่าเลือน มองทุกอย่างเป็นสีดำสนิทจนกระทั่งดวงจิตดับสิ้นมลายหายไป

ตอนที่ 2

การมาของเจ้าหนุ่มกระทิง

เปรี้ยง!

เสียงก้องกัมปนาทของสายฟ้าฟาดทำให้หญิงสาวผวาตื่น เธอพรวดพราดลุกขึ้นนั่งหายใจหอบสั่น รีบกวาดมองออกไปนอกมุ้ง ก่อนประจักษ์แจ้งว่าเสียงลั่นสนั่นแผ่นดินนั้นเป็นเพียงความฝันที่แสนเสมือนจริง

มือบางยกขึ้นเช็ดเหงื่อที่ซึมไหลตามไรผม แล้วลดมือลงแนบที่หน้าอกซ้าย หลับตาผ่อนลมหายใจช้า ๆ เพื่อปรับระดับการเต้นของหัวใจที่ถูกกระตุ้นให้เต้นถี่รัวเพราะภาพฝันแสนสะพรึง จนความตื่นกลัวทุเลาลงแล้วจึงลืมตามองเข็มนาฬิกา แล้วเห็นว่ายังไม่ถึงเวลาที่ต้องตื่นมาทำกิจวัตรประจำวัน

แต่เพราะไม่อาจหลับตาลงต่อด้วยเกรงว่าจะกลับไปพบกับดวงตาถลนโปนน่ากลัวคู่นั้นในฝัน จึงมุดออกจากมุ้งแล้วจุดตะเกียงให้ห้องนอนสี่เหลี่ยมเล็กของเรือนไม้ยกใต้ถุนสว่างพอ ก่อนจัดเก็บที่หนอนหมอนมุ้งเข้าที่กางโต๊ะพับขนาดเล็ก แล้วเปิดสมุดเล่มหนากับหยิบจับดินสอเพื่อทำงานที่คั่งค้างต่อ

เธอเติมเต็มหน้ากระดาษเปล่าด้วยรูปวาดพันธุ์สมุนไพรเลียนแบบจากต้นฉบับจริงที่ชาวบ้านเก็บมาขาย และเขียนคำอธิบายสรรพคุณทางการ

รักษาโรคไว้อย่างละเอียด ตั้งใจใช้สมาธิทั้งหมดกับงานเพื่อดึงตัวเองให้หลุดพ้นจากความทรงจำในอดีต

กระทั่งได้ยินเสียงโซ่ตรวนช้างดังแกร๊งกร๊างจากด้านนอก ไหมแก้วจึงรู้ว่าเช้าวันใหม่ของหมู่บ้านช้างได้เริ่มต้นขึ้นอีกวัน และก็ถึงเวลาที่เรือนคุณหมอแห่งนี้จะต้องเปิดให้การรักษาชาวบ้านที่เจ็บไข้ได้ป่วยแต่ไม่สามารถเดินทางไปหาหมอได้ถึงตัวจังหวัดเช่นกัน

ซึ่งในทันทีเธอเปิดบานประตูเรือน คนไข้หลายคนก็มานั่งต่อแถวรอกันบนขั้นบันไดกันแล้วเหตุเพราะบางคนอยู่ไกล จึงต้องเดินทางมาแต่เช้ามืดเพื่อรับการรักษา

ไหมแก้วเคยเสนอความคิดเรื่องโครงการแปลงเพาะพันธุ์สมุนไพรกินเองกับนายก อ.บ.จ ท่านปัจจุบัน ทว่าเมื่อเข้าสู่ช่วงการเลือกตั้งเปลี่ยนสมัยโครงการของของเธอจึงถูกชะลอไว้ เพื่อรอให้รู้ว่าใครจะเข้ามารับตำแหน่งนายก อ.บ.จ คนใหม่ ซึ่งคนที่ดูจะมีคะแนนเสียงไล่เลี่ยกันมากับคนปัจจุบันก็คือ **เอกรัตน์** อดีตชายคนรักที่เธอยกเลิกความสัมพันธ์ก่อนเข้าพิธีวิวาห์ก่อนไม่กี่วัน

เหตุการณ์ช้ำรักในอดีตทำให้ไหมแก้วคิดได้ว่าอย่าได้คาดหวังกับหัวใจคน เธอจึงทุ่มเทเวลาไปกับงานดูแลรักษาผู้ป่วยและสะสมความรู้เพื่อบันทึกใส่ตำราสมุนไพรพื้นบ้าน ฉะนั้นการที่มีคนไข้มารอตั้งแต่เช้าจรดหัวค่ำจึงเป็นเรื่องน่ายินดี

“ทายาหลอดนี้หลังอาบน้ำทุกครั้งนะตา แล้วก็ต่อไปนี้ หลังฉีดยาฆ่าแมลงเสร็จ ตาต้องอาบน้ำล้างตัวให้สะอาดรู้ไหม ถ้าไม่ทำอาการแบบนี้ก็จะกลับมา พอถึงตอนนั้นฉันคงต้องดุตาแน่นอน”

เสียงเข้มงวดขัดกับใบหน้าหวานของคุณหมอสาวแห่งหมู่บ้านช้างคงพอทำให้ชายชราที่เข้ามาขอรับการรักษาผื่นแพ้จากสารเคมีในยาฆ่าแมลงเข็ดขยาดไปได้บ้าง แต่ไหมแก้วก็มิได้คาดว่าชายชราผู้นี้จะทำตามเธอได้อย่างที่

กำชับ เหตุเพราะชาวบ้านถิ่นนี้ยังไม่รู้จักการดูแลรักษาอนามัยของตัวเองเท่าที่ควร

หลังจากเสร็จสิ้นการงาน คุณหมอสาวก็ปิดเรือนหลังคนไข้รายสุดท้ายกล่าวอำลา หากแต่แสงอาทิตย?ยังไม่ลับพ้นขอบฟ้า ไหมแก้วจึงรีบคว้าย่ามผ้าใบแล้วขี่เจ้าแก่ มอเตอร์ไซค์คู่ใจเดินทางเข้าไปเก็ยเถาย่านางในป่าไว้ต้มน้ำให้ชาวบ้านได้ทดลองดื่มแทนยาแผนปัจจุบัน

“อ้าว หมอไหม จะไปไหนอีกละนั่น” ผู้ใหญ่บ้านที่เพิ่งขับกลับจากติดต่อราชการในตัวเมืองจอดรถร้องถาม

“ฉันว่าจะออกไปเก็บสมุนไพรในป่าสักหน่อย อยากได้เถาย่านางสักมัดสองมัด” ไหมแก้วตอบกลับ

“ใกล้มืดใกล้ค่ำก็อย่าออกไปไหนไกลนักเลยหมอไหม พักนี้มันมีไอ้พวกนักเลงเพ่นพ่านเยอะ”

“ฉันจะระวังจ้ะ” พูดแล้วก็รีบก้าวขาออกจากเรือน ลงบันไดไปสตาร์ทเครื่องยนต์มอเตอร์ไซค์คู่ชีพ

คำว่า ‘จะระวัง’ ของเธอทำให้ชายอาวุโสพอส่ายหน้า ก็ถ้าเป็นเรื่องของคนป่วยล่ะก็ คุณหมอไหมแก้วคนนี้จะเข้มงวดนัก แต่ลงเรื่องของตัวเองล่ะ มักไม่คิดอะไรมากมายสักเท่าไหร่

แต่เธอก็ต้องระวังตัวตามคำเตือนด้วยเช่นกัน เพราะในดินแดนตะวันตกนั้นเป็นถิ่นที่ผู้ร้ายชุกชุมเป็นทุนเดิม และดูเหมือนจะหนักขึ้นหลังจากหมดอำนาจของนายพนา ที่ฝากผลงานความเลวร้ายให้ผู้คนสาปแช่งไม่เว้นวันอย่างเช่นชาวบ้านหมู่บ้านช้างที่เดือดร้อนเพราะเรือนพักอาศัยถูกไฟเผาวอดวายเพียงแค่นายพนาต้องการชีวิตของธิดาคนเดียว

ดังนั้น ‘ชลธารคอนสตรักชั่น’ จึงต้องการบรรเทากรรมที่ชาวบ้านกล่าวว่ามีต้นเหตุจากธิดา นายรองประธานคนนั้นจึงได้เริ่มทำความรู้จักเธอด้วยการส่งแปลนเรือนมาให้เธอพิจารณาก่อนดำเนินการ

แต่พอเธอดูแปลนแล้วก็ต้องรีบโทรศัพท์สายด่วนไปฝากข้อความให้เลขานุการของรองประธานว่าขอให้เขาเปลี่ยนแปลงแก้ไข แต่คำตอบที่ได้นั้นเป็นแค่คำพูดง่าย ๆ ว่าจะพิจารณา ซึ่งเธอก็ประกาศชัดแล้วว่าขอยืนกระต่ายขาเดียวจนกว่าเขาจะทำตามความต้องการของเธอก่อนหน้ามรสุมมาเยือน

ไหมแก้วคิดเรื่องในหัวพลางขับเจ้าแก่เข้าเขตหมู่บ้านชนเผ่า แวะเด็ดช่อดอกราตรีสองสามช่อจากเรือนไม้ร้างหลังที่ปลูกอยู่ท้ายสุดของหมู่บ้าน จากนั้นขับตาไปจนถึงลานดินกว้างกลางป่าอันเป็นที่ตั้งอนุสรณ์สถานที่มีร่างไร้วิญญาณของหญิงชนเผ่าสองคนหลับไหลใต้ผืนปฐพี

ไหมแก้วแบ่งช่อดอกราตรีออกเป็นสองช่อ ช่อหนึ่งวางใกล้ป้ายไม้สลักชื่อว่า **นางลาโพ ทะหมุคู** ส่วนอีกช่อวางใกล้กับป้ายสลักชื่อว่า **ดวงแข ทะหมุคู** จากนั้นก็นั่งคุกเข่าประนมมือไหว้ก่อนลุกขึ้นเพื่อเดินเข้าป่าเก็บใบย่านางต่อ

โครม!!!

แต่ในขณะที่ก้าวเดินไปตามทางมืดสลัวของป่ายามค่ำ เธอก็ต้องหยุดขาชะงักเพราะมีเสียงโครมครามดังสนั่นจนเหล่านกป่าตกใจกระพือปีกออกจากที่ซ่อนตัว

ซวบ!!!

แล้วหัวใจของคุณหมอสาวก็แทบกระโจนออกจากอกเมื่อมีบางอย่างโผล่พรวดออกจากพุ่มไม้

อึ๊ด อึ๊ด อึ๊ด!

แต่ด้วยรูปร่างและเสียงร้องของมันทำให้มั่นใจว่าน่าจะเป็นลูกหมูป่า แต่พวกมันวิ่งหนีอะไรกันมา ทำให้ไหมแก้วนึกหวั่นใจ

แกรก แกรก แกรก!

เธอละความสนใจจากสัตว์ตัวน้อยกลับไปมองทางต้นเสียงประหลาด คิ้วเรียวงามขมวดเข้าหากัน จับจ้องไปยังพงต้นไม้เบื้องหน้า

ตึก ตึก ตึก เคร้ง!

มือบางเคลื่อนย้ายล้วงหามีดพก เตรียมพร้อมหากต้องใช้ในยามคับขัน เพราะฟังเสียงคล้ายโลหะกระทบกับผืนดินนั้นแล้วไม่น่าเกิดจากสัตว์ขนาดเล็ก เธอยกมีดหันไปทางทิศของเสียง แล้วตั้งสติให้นิ่ง เฝ้ามองสิ่งที่กำลังเผยตัวออกมา

ฟึบ!!!

ฉับพลันนั้น ร่างสูงใหญ่ของชายในชุดหนังสีดำก็ปรากฏกายออกจากพุ่มไม้หนา ทั่วทั้งใบหน้าและตามเนื้อตามตัวเต็มไปด้วยดินโคลน ผมเผ้าสีดำสนิทยุ่งเหยิง มีรอยเลือดซึมออกจากแผลถลอกที่หน้าขมับ ดวงตาของเขาเลื่อนลอย หายใจหอบจนหน้าอกกระเพื่อมชัดเจน

เพราะไม่แน่ใจว่าในจุดประสงค์ของอีกฝ่าย แขนบางจึงกระตุกมีดขึ้นในระดับเดิมอีกครั้งเมื่อเขาผู้นั้นก้าวขาเข้ามา ทว่าดวงตาคมคู่นั้นอ่อนแสงแล้วทิ้งตัวล้มลงหน้าคว่ำไปต่อหน้าต่อตา

“คุณ... คุณคะ!”

ไหมแก้วรีบรุดเข้าไปพลิกร่างใหญ่ให้หงายแล้วตบแก้มเบาเรียกสติของชายหนุ่มแปลกหน้าตามจรรยาบรรณของแพทย์ แต่เสียงที่ตอบกลับมาเป็นเพียงเสียงครางแสนเบา

เธอจึงปัดเส้นผมให้พ้นกรอบหน้า สำรวจอาการบาดเจ็บก็เห็นรอยฟกช้ำกับแผลสดที่มีเลือดซึมเพียงเล็กน้อย จึงรีบไปหยิบไฟฉายแล้วส่องหาอาการบาดเจ็บอื่นตามร่างกาย จนเจอต้นเหตุที่ทำให้คนตัวใหญ่ล้มทั้งยืน

เขาเหยียบแร้วดักสัตว์!

เลือดสีแดงสดไหลอาบจากคมเขี้ยวของเครื่องทรมานชีวิตที่ฝังลึกลงตรงข้อเท้า เสียงครางต่ำของผู้บาดเจ็บบอกให้เธอรู้ว่าเขาเจ็บปวดมากแค่ไหน ใบหน้าซีดเผือดของเขาก็ทำให้ไหมแก้ววิตกกังวล เธอจึงยกแขนของชายหนุ่มขึ้นพาดกับบ่าตัวเอง แล้วพยายามพยุงร่างใหญ่ของเขาลุกขึ้น แต่ก็ไม่อาจ

ต้านทานน้ำหนักตัวของเขาได้ จึงทำให้ทั้งเธอและเขาล้มลงครืนไปพร้อมกัน

ไหมแก้วดันร่างหมดสติของคนตัวใหญ่ที่ทาบทับบนตัวขึ้น แล้วให้เขาเอนพึงกับตัวเองก่อนเพื่อตั้งหลักคิดหาหนทางใหม่ นึกได้ว่าที่จากจุดนี้ห่างจากน้ำตกที่ควาญช้างพาช้างไปอาบน้ำไม่ไกล

แต่ในยามฟ้าพลบค่ำแบบนี้ ขอให้ยังเหลือควาญช้างอยู่สักคนช่วยหามเขากลับหมู่บ้าน แล้วคำขอของเธออาจถึงหูเจ้าป่าเจ้าเขา เพราะที่ตรงปลายสายตานั้น มีแสงตะเกียงอีกดวงลอยเด่นในความมืด

"ช่วยด้วยค่ะ ช่วยด้วย"

เธอจึงรีบตะโกนออกไป แล้วเฝ้ารอจนเปลวไฟตะเกียงส่องสว่างเห็นใบหน้าของควาญช้างกับลูกช้างตัวอ้วนกลมเยื้องย่างเข้ามา แล้วความวิตกทั้งหมดก็หายไปสิ้น ไหมแก้วเป่าด้วยความโล่งใจ เอ่ยบอกกับชายหนุ่มที่หมดสติไปแล้วด้วยความยินดี

"ดูเหมือนเจ้าป่าเจ้าเขาไม่อยากให้คุณเป็นอะไรไป"

"นอกจากผู้เสียชีวิตรายนั้นแล้ว ก็ไม่มีรายงานผู้ได้รับบาดเจ็บคนอื่นครับสารวัตร"

อัชวินนิ่วหน้าฟังรายงานจากผู้ใต้บังคับบัญชาถึงเรื่องเหตุปั่นป่วนที่เกิดในงานแสดงซุปเปอร์ไบค์ จนส่งผลให้ภารกิจของเขาไม่สัมฤทธิ์ผล แต่ที่ไม่มีผู้บาดเจ็บมากไปกว่านี้ ก็ต้องมอบความดีความชอบให้ระพีพัฒน์ที่รายงานข่าวได้ทันท่วงที

"ผู้ตายคือป๋อง บุตรชายของหนึ่งในสมุนโจรที่เสียชีวิตตอนบุกค่ายโจร และเราพบยาเสพติดจำนวนหนึ่งในศพนายป๋อง ซึ่งก็สอดคล้องกับแหล่งข่าวที่ให้ข้อมูลว่านายป๋องพัวพันการค้ายา" ผู้ใต้บังคับบัญชายังคงรายงานต่อไป "แต่พอนายป๋องตาย ก็เท่ากับเราเสียเส้นทางนำจับสมุนโจรที่เหลือ"

สารวัตรใหญ่พ่นลมหายใจก่อนหย่อนตัวนั่งบนเก้าอี้ประจำตำแหน่ง

“ยังเหลือเพลงพิณกับแม่โคโยตี้นั่นอีกคน”

“จากข้อมูลที่สายเราได้มา ประวัติเพลงพิณใสสะอาด นอกจากการวิวาทกันตามประสาวัยรุ่น ก็ไม่เคยถูกจับข้อหาอะไรครับ” ผู้ใต้บังคับบัญชาให้ข้อมูลเพิ่มเติม

“ถ้าสืบจากเพลงพิณไม่ได้ ก็สืบจากแม่เอื้อยนั่น” สารวัตรอัชวินยังไม่ถอดใจ “แต่ดูเหมือรว่าเราต้องเปลี่ยนแผน” อัชวินเอ่ยกับลูกน้องหลังจากครุ่นคิดในหัว

รูปถ่ายใบหนึ่งถูกหยิบออกจากซองเอกสารลับ ผู้ถูกถ่ายนั้นเป็นหญิงสาวรุ่นรูปร่างดีใบหน้าสะสวยเพราะการแต่งแต้มสีสัน บนร่างของเธอมีแขนอวบอูมของเสี่ยเกียงโอบล้อมข้ามบ่า ดูอย่างไรก็คล้ายกับชายแก่ตัณหากลับที่คิดหาความสุขทางกามารมณ์กับเมียเด็ก

“เราจะให้แม่เอื้อยนี่มาเป็นสายให้เรา” สารวัตรว่าพลางเอนหลังลงกับพนักเก้าอี้ตัวใหญ่

“หล่อนบุตรสาวนายอำพันนะครับ” ผู้ใต้บังคับบัญชาจ้องมองรูปถ่ายหญิงสาวก่อนเงยหน้ามองรอยยิ้มของสารวัตรคนเก่ง “เป็นลูกโจร แถมยังทำงานอย่างนั้น จะยอมให้ความร่วมมือกับเราหรือ”

อัชวินแย้มยิ้ม ใช้สองมือประสานกันที่ปลายจมูก “เราจะไม่เข้าหาหล่อน แต่จะให้คนอื่นเข้าหาแทน”

“สารวัตรหมายถึง...”

“ระพีพัฒน์” คำตอบนั้นมาจากความมั่นใจล้นเหลือ

อยู่ ๆ ตาขวาก็ขยิบยิบ ๆ หากจะเชื่อคำกล่าวโบร่ำโบราณว่าขวาร้ายซ้ายดีก็เดี๋ยวจะหาว่าคนรุ่นใหม่อย่างเขางมงายอะไรไม่เข้าเรื่อง ยิ่งหน้าที่การงานที่ได้รับมอบหมายจากเจ้านายหนุ่มคือการวางแผนการลงทุน ฉะนั้นถ้าพูดว่าตาขวาขยิบแบบนี้เห็นทีหุ้นของบริษัทที่เจ้านายของเขากำลังตัดสินใจ

ซื้อคงไปไม่รอด อาจทำให้เขาถูกตำหนิจนลิดรอนตำแหน่งผู้ช่วยฝึกหัด

"กลาง เป็นอะไร ทำไมเงียบไป"

"เอ่อ... คือ... ผมกำลังคิดว่าตอนนี้ ธุรกิจค้าปลีกน่าจะปรับตัวดีขึ้น แต่ต้องรอดูนโยบายสนับสนับการลงทุนภาคอุตสาหกรรมในปีนี้ว่าจะอัดงบประมาณเท่าไหร่"

"ถ้าอย่างนั้น เราควรชะลอการซื้อหุ้นตัวนี้ใช่ไหม" เจ้านายหนุ่มถามหาคำตอบสุดท้าย

"ใช่ครับ"

"ตกลงตามนั้น"

เมื่อได้ฟังคำตอบชัดเจน ปราณนารายณ์จึงหมุนเก้าอี้หันไปทางเลขานุการคนเก่งเพื่อบอกให้หล่อนส่งคำตัดสินต่อไปยังฝ่ายวางแผนการลงทุนที่ได้ขึ้นว่าแกร่งที่สุดในประเทศ ระพีพัฒน์ก็เป่าปากด้วยความโล่งใจที่หาเหตุผลหน่วงการตัดสินใจได้

"เย็นนี้ฉันมีนัดกินข้าวกับธิดา จะไปด้วยกันไหม"

"ไม่ดีกว่าครับ นาน ๆ พี่จะได้มีเวลากับธิดาสองต่อสอง ผมไม่กล้าไปนั่งเป็นก้างหรอก"

"ไม่ได้ไปกันแค่สองคน ตฤณก็ไปด้วย มันเป็นร้านเบียร์เยอรมันที่ธิดาเขาอยากไปดูการตกแต่งของร้าน ไปกันหลายคนนั่นแหละดี ไม่งั้นก้องปฐพีมันจะหาว่าฉันพาน้องสาวของมันไปมอมเหล้าเมายา ไปเถอะ ฉันเลี้ยงอยู่แล้ว"

"เอางั้นก็ได้ฮะ เรื่องกินฟรี ไม่มีเกี่ยง"

ระพีพัฒน์ยิ้มกว้างแล้วค้อมศีรษะขอตัว แต่ยังดีใจไม่ทันได้ถึงนาทีเรื่องจะมีคนเลี้ยงเบียร์คืนนี้ เสียงสายเรียกที่ดังจากสมาร์ทโฟนก็ทำให้เขาย่นคิ้ว ถอนหายใจเหนื่อยอ่อนหนึ่งทีก่อนกดปุ่มรับสายที่ไม่เคยคิดอยากได้ยินเสียง

"คิดถึงกันมั้ย" เป็นคำทักทายแรกของปลายสายที่ดังเข้าหู

“ไม่เลย” ชายหนุ่มจึงเอ่ยบอกเสียงละเหี่ย

“อะไรกัน นี่ข้าคิดถึงเอ็งนะถึงได้โทรมาหา” ปลายสายเอ่ยน้ำเสียงหยอกให้ดูน่าฟัง

ระพีพัฒน์กระตุกยิ้มที่มุมปาก “จะหลอกใช้งานผมหรือเปล่าครับสารวัตร”

“ข้ามั่นใจว่างานนี้เอ็งต้องชอบ ข้าจะส่งเนื้อหางานไปทางโทรศัพท์ ถ้าเองรับก็ติดต่อกลับมาหาข้าอีกที” ปลายสายหัวเราะครื้น แล้วตัดสายทันที

“ก็หวังอย่างนั้น”

ระพีพัฒน์เปรยด้วยความหงุดหงิด แต่ไม่ทันถึงนาทีดี เนื้อหางานก็เด้งเข้าสู่เครื่องรับโทรศัพท์ ปรากฏเป็นภาพหญิงสาวดวงตาหม่นเศร้า

“เธอชื่อเอื้อยนี่เอง” ปากหยักคลี่ยิ้ม เปรยชื่อของหญิงสาวในรูปถ่าย แล้วกดหมายเลขของสารวัตรใหญ่ทันที

ตอนที่ 3
ร้าวรัก

"วันนี้ฉันว่าหมอไหมช่วยเขาแค่นี้เถอะ นี่ฉันก็เสร็จธุระกับนายอำเภอแล้ว กว่าจะหมู่บ้านช้างถึงก็ค่ำมืด"

ผู้ใหญ่บ้านรีบบอกกับคุณหมอสาวเมื่อเห็นเธอเดินออกมาจากห้องผ่าตัดฉุกเฉิน และเพราะวันนี้เธอติดรถผู้ใหญ่บ้านมาช่วยเหลืองานโรงพยาบาล จึงอยู่ช่วยเหลือไม่ได้นานนัก

"ฉันฝากรายงานผลการผ่าตัดเคสเมื่อกี้ให้คุณหมอใหญ่ฟังด้วยนะคะ" จึงหันไปแจ้งกับนางนางพยาบาลประจำห้องฉุกเฉินที่เดินออกมาพร้อมกัน จากนั้นถอดเสื้อกาวน์คืนให้นางพยาบาลแล้วเดินตามหลังผู้ใหญ่บ้านไป แต่ในตอนนั้นเองมีเสียงโหวกเหวกดังลั่นหยุดเธอไว้ให้หันกลับไปมอง

"ฉันไม่เอาหมอฝึกหัด ฉันจะเอาคุณหมอใหญ่ ทำไมคุณหมอใหญ่ยังไม่มาตรวจลูกชายฉันอีก ไปราชการอะไรนานนัก ไม่ใช่ว่าหาเรื่องไปเที่ยวเพราะงบเหลือรึ!" เจ้าของเสียงคือ **นายทรงชัย** นักเลงโตที่ไม่มีใครอยากยุ่งเกี่ยว

ไหมแก้วไม่นิยมการพูดจาให้ร้ายว่ากล่าวใครเป็นทุนเดิม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง บุคคลที่กำลังถูกเอ่ยถึงในทางไม่ดีนั้นเป็นถึงคุณหมอใหญ่ประจำ

โรงพยาบาลที่เธอให้ความเคารพเยี่ยงครูบาอาจารย์ จึงจะก้าวขาเดินไปหา แต่ต้นแขนบางถูกรั้งไว้ด้วยมือใหญ่ของผู้ใหญ่บ้าน

"อย่าไปยุ่งกับนายทรงชัยเลยหมอไหม ปล่อยให้คนที่นี่เขาจัดการปัญหาเองบ้าง"

"แล้วใครเป็นอะไรหรือผู้ใหญ่ ฯ"

"ไอ้โท" ผู้ใหญ่บ้านกระซิบเสียงเบา "ฉันได้ยินจากชาวบ้านว่า มันกับพวกขี่มอเตอร์ไซค์ไล่ยิงคนต่างถิ่น แต่มันพลาดไปอัดต้นไม้ขาหักในป่าไม่ห่างจากหมู่บ้านเรา"

"คนต่างถิ่น?" คิ้วของไหมแก้วขมวดมุ่น

"ฉันเดาว่าคงเป็นผู้ชายคนนั้น คนที่หมอไหมไปเจอในป่านั่นแหละ ที่ฉันยังไม่ได้เล่าให้ฟัง ก็เพราะคิดว่าจะรอให้เขาฟื้นก่อนแล้วค่อยถามว่าใช่หรือไม่ใช่"

คุณหมอสาวถอนลมหายใจหนัก ภาพความทรงจำในคืนที่เธอพบกับผู้ชายตัวโตในสภาพย่ำแย่ย้อนเข้ามาในหัว แล้วเขาไปมีปัญหากับ **ทวีรัตน์ หรือโท** ลูกชายคนรองของนายทรงชัยได้อย่างไร เธอมิอาจล่วงรู้ รู้แต่ว่าเธอยื่นมือไปช่วยเหลือศัตรูของลูกชายของนายทรงชัยเข้าแล้ว

"ตกลงไม่มีใครตอบฉันได้ใช่ไหมว่าหมอใหญ่จะกลับมาเมื่อไหร่!"

นายทรงชัยตวาดใส่เหล่านางพยาบาลที่ยืนหน้าซีด ไม่กล้าโต้ตอบใด ๆ ไหมแก้วเห็นแล้วก็ดูดายไม่ได้ จึงหันไปบอกกับผู้ใหญ่บ้าน

"คืนนี้ฉันจะค้างที่บ้านพักแพทย์ ผู้ใหญ่กลับไปก่อนก็ได้"

แม้ผู้ใหญ่บ้านอยากจะขัดคำขอร้อง แต่ด้วยแววตาที่มองงมาบอกให้รู้ว่าห้ามเธอไม่ได้ จึงกล่าวเตือนให้ระวังตัวแล้วหมุนตัวเดินออกจากโรงพยาบาล ปล่อยให้ไหมแก้วก้าวเข้าไปเอ่ยประโยคเรียกสายตาหมิ่นของนักเลงให้หันมาทางตน

"ถ้าคุณทรงชัยไม่ต้องการระบุแพทย์ผู้ตรวจ ดิฉันสามารถทำหน้าที่

แทนคุณหมอใหญ่ได้”

“อ๊ะอ้าว ถ้าบอกว่าวันนี้คุณหมอไหมแก้วมา ก็จบเรื่องไปแล้ว” นายทรงชัยยิ้มกว้างในแบบที่คนดูรู้ว่าไม่ใช่รอยยิ้มจริงใจ “ถ้าคุณหมอไหมแก้วสะดวก ก็ขอให้ช่วยไปดูอาการเจ้าโทหน่อย ผมจะขอบพระคุณยิ่ง”

“เป็นหน้าที่ของวิชาชีพดิฉันอยู่แล้ว คุณทรงชัยไม่จำเป็นต้องขอบคุณ” เธอเชิดจมูกขึ้น ไม่ใช่เพราะหยิ่งจองหอง แต่เพราะอยากสูดลมหายใจเข้าเรียกความทระนงไว้ให้อยู่กับตัวยามต้องพบเจอคนอย่างนายทรงชัย

“นี่คิดแล้วฉันก็ยังเสียดายแทนเอกรัตน์ไม่หาย หากคุณหมอไม่ล่มงานแต่งเสียก่อน ฉันอาจได้สิทธิ์รักษาพยาบาลฟรีโดยไม่ต้องลงทะเบียนผู้ไม่มีรายได้ประจำ”

ดวงตาของเธอลุกวาว จ้องเขม็งไปยังร่างท้วมแต่สูงใหญ่ของชายวัยพ่อ “อย่าเสียเวลาเลยคุณทรงชัย พาฉันไปตรวจอาการลูกชายคุณเลยจะดีกว่า”

เขาแสยะยิ้มควงไม้ตะพดคู่กายเล่น แล้วก้าวขาเข้ามาจงใจพูดให้ได้ยินกันแค่เธอและเขา “ฉันหวังว่าคุณหมอยังรักษาคนได้ดีเยี่ยม เช่นเดียวกับรักษาความลับได้ดีเหมือนคนใบ้”

ไหมแก้วระงับความรู้สึกคุกรุ่นไว้ในใจ ตอบกลับด้วยใบหน้านิ่ง “แม้ฉันจะกลายเป็นคนใบ้ แต่สักวันความจริงมันจะเผยตัวของมันเอง”

“ก็อย่าได้ขอให้มันเผยจากปากคุณหมอเป็นพอ” นักเลงใหญ่เอ่ยตอบเสียงต่ำ จ้องกลับด้วยดวงตาเขม็ง จากนั้นนำเธอเดินไปยังตึกผู้ป่วยใน

“ฉันไม่กิน!”

เสียงเอ็ดตะโลดังลั่นจากห้องพักฟื้นที่อยู่สุดปลายโถงทางเดิน มีนางพยาบาลคนหนึ่งเดินออกมาค้อมศีรษะให้เธอก่อนเร่งขาเดินผ่านไปด้วยใบหน้าบึ้งตึง

“เชิญคุณหมอ”

นายทรงชัยพยักพเยิดใบหน้า ไหมแก้วจึงเอื้อมมือไปผลักประตู แต่

ในทันทีที่ประตูเปิดอ้า เสียงตะคอกก็ดังลั่นพร้อมแก้วน้ำใบหนึ่งลอยพุ่งมาหา

"ฉันบอกว่าไม่หิว!"

คุณหมอสาวรีบยกแขนป้องกันโดยฉับพลัน แต่สิ่งที่กระทบร่างกายนั้นมีแค่ความเปียกชื้นที่เกิดน้ำกระเซ็นใส่ ส่วนความเจ็บปวดนั้นถูกแบกรับไว้ด้วยลำแขนของชายหนุ่มร่างสูงที่ยืนผงาดเป็นกำแพงบังไว้จนมิด

"ไอ้โท ที่แกขาเป๋แล้วยังติดเชื้อหมาบ้าด้วยใช่ไหม!" เขาลดแขนลงส่งเสียงตวาดใส่ผู้ป่วยบนเตียงหลังจากแก้วตกกระแทกพื้นแตกเป็นเสี่ยง

"ฉันขอโทษ ฉันไม่ทันมอง" ผู้ป่วยร่างผอมบนเตียงมีใบหน้าสลดเล็กน้อย เมื่อเห็นว่าคนที่เข้าในห้องเป็นใคร

"ไม่เป็นไร" ไหมแก้วกล่าวเสียงเบา เดินผ่านไหล่ของชายหนุ่มไปด้านในที่นอกจากมีผู้ป่วยแล้ว ยังมีเด็กสาวใบหน้าพริ้มเพราแต่งตัวไม่รัดกุมวางโทรศัพท์ของตนแล้วเด้งจากโซฟา เดินเข้าทักทายด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

"พี่ไหม สวัสดีค่ะ"

"สวัสดีจ้ะตรีรัตน์" ไหมแก้วยิ้มรับแล้วเดินไปที่ปลายเตียง อ่านผลการรักษาล่าสุดของผู้ป่วย พลางเงยตามองสายระโยงผูกติดกับเฝือกที่ห่อหุ้มตั้งแต่หัวเขาไปจนถึงปลายเท้า จากนั้นเก็บแฟ้มการรักษาคืนเข้าที่ เอ่ยบอกกับคนบนเตียงพักฟื้น

"เธอยังไม่ได้กินยาหลังอาหารเย็น"

"ฉันไม่หิว แล้วฉันไม่อยากกินอะไรจนกว่าฉันจะได้กระทืบไอ้เวรนั่นเสียก่อน"

"โถ เดี้ยงขนาดนี้จะไปราวีใครเขาได้อีก ไม่เจียมตัว" ตรีรัตน์ลอยหน้าลอยตาพูด

"อีตรี มึงหุบปากไปเลย!"

"เอ แต่ถึงจะมีขา ก็ป้อ ๆ เป้ ๆ เป็นได้แค่จิ๊กโก๋กวนเมือง พอเจอคนจริงเข้าก็ร้องเอ๋งวิ่งหนีหางจุกตูด" แต่เด็กสาวยังคงคะนองปาก

“อีตรี!”

ครั้งนี้ไม่ได้แค่ใช้เสียง แต่ทวีรัตน์คว้าหมอนได้ก็ขว้างใส่ ไฉนเลยจะทันคนที่ไวอย่างกับลิง แถมคนขว้างเองกลับร้องโหยหวนเพราะขยับร่างกายรุนแรงกระเทือนส่วนที่กำลังบาดเจ็บ

“พวกแกสองคนหยุดรบกันสักนาทีไม่ได้หรือไง!”

เดือดร้อนให้พี่ชายคนโตต้องออกโรงห้ามทัพ “ยายตรี แกออกไปรอข้างนอก ให้พี่ไหมตรวจอาการโทมันให้เสร็จ ๆ แกก็ด้วยไอ้โท หัดสำเหนียกตัวเองเสียบ้างเถอะ ไอ้ที่แกทำอยู่มันจะทำให้คะแนนนิยมของฉันหดหาย ฉันอุตส่าห์สร้างความดีมาแค่ไหน ก็มาฉิบหายย่อยยับเพราะแก!”

สิ้นเสียงพี่ชาย ความเงียบจึงกลับมาเยือนห้องพักฟื้นผู้ป่วย ไหมแก้วเหลือบมองชายหนุ่มเพียงชั่วแวบแล้วรีบทำหน้าที่ของเธอโดยไว ซึ่งก็เข้าใจแล้วว่าเหตุใดทวีรัตน์ผู้มีนิสัยเกกมะเหรกตามแบบของบิดาจึงยิ่งทวีความร้ายกาจขนาดขว้างปาแก้วใส่คนอื่นได้ ก็เพราะคำที่แพทย์เจ้าของไข้เขียนไว้นั้นมันชัดเจนเหลือเกินว่า ทวีรัตน์อาจพิการเดินไม่ปกติไปตลอดชีวิต

“คุณหมอว่าไอ้โทมันจะขาเป๋จริงหรือเปล่า” นายทรงชัยถามหลังจากเธอลงบันทึกการตรวจ

“ในเบื้องต้น เท่าที่สภาพร่างกายแสดงให้เห็นก็น่าจะเป็นอย่างนั้น แต่หากโทหมั่นทำกายภาพก็อาจช่วยให้เดินได้ดูเหมือนปกติมากขึ้น” เธอตอบโดยไม่มองใบหน้าผู้ถาม

“แค่ดูเหมือนปกติงั้นรึ นี่ฉันต้องกลายเป็นไอ้เป๋ให้คนอื่นเขาล้อไปตลอดชีวิตเลยหรือไง!” ทวีรัตน์กลับมาโอดครวญอีกครั้ง “พ่อฉันไม่ยอมนะ ยังไงพ่อก็ต้องจับมันมาให้ฉันแก้แค้นให้ได้!”

“ข้ารู้ว่าข้าต้องทำอะไร!” นายทรงชัยพูดเสียงเข้ม “คนของข้าตามหามันให้ทั่ว แต่ไม่เห็นแม้แต่เงาหัว ทั้งไอ้รอยล้อรถมอเตอร์ไซค์ที่มันขับก็ถูกฝนชะล้างไปแล้ว”

“มันจะล่องหนหายเข้าไปในป่าได้ยังไง ฉันว่ามันต้องมีคนช่วยไว้” ทวีรัตน์กัดฟันกรอด

บทสนทนาของสองพ่อลูกตอกย้ำความจริงที่ผู้ใหญ่บ้านเอ่ยไว้ ผู้ชายที่เธอช่วยเขานั้นกำลังถูกตามล่าเอาคืนความแค้น

เห็นทีเธอต้องปิดซ่อนความลับนี้ไปจนกว่าชายหนุ่มปริศนาจะหายดี แล้วให้เขารีบไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุด และเธอควรแจ้งข่าวให้ผู้ใหญ่บ้านทราบโดยด่วนก่อนที่หมู่บ้านช้างจะเดือดร้อนไปด้วย จึงกำชับกับเอกรัตน์เรื่องยาของทวีรัตน์ แล้วรีบเดินออกมา

“ไหมแก้ว”

แต่เดินออกจากห้องมาไม่กี่ก้าว เสียงเรียกของเอกรัตน์ก็หยุดขาเธอให้หันกลับไป

“ให้เอกไปส่งไหมที่หมู่บ้านนะ”

ไหมแก้วส่ายหน้าปฏิเสธ “ไม่เป็นไร คืนนี้ไหมจะพักที่บ้านพักแพทย์”

“มันเก่าซอมซ่อขนาดนั้น ไหมจะไปพักได้ยังไง” เขาย่นคิ้วมองลอดแว่น

คุณหมอสาวลอบถอนหายใจ “จะซอมซ่อยังไงไหมก็นอนมาแล้วหลายครั้ง”

“ห่วงความปลอดภัยตัวเองบ้าง แถบที่บ้านพักหลังนั้นอยู่เงียบอย่างกับป่าช้า หรือไหมกลัวเอกมากกว่ากลัวโจรผู้ร้ายบุกบ้านพัก”

แต่หล่อนยังไม่ตอบรับคำเสนอของชายหนุ่มใบหน้าหล่อสะอาดตรงหน้าที่มักใช้รอยยิ้มกรุ้มกริ่มงอนง้อ “ไหมไม่รบกวนเวลา เอกคงจะยุ่งเรื่องวางแผนหาเสียง เดี๋ยวพรุ่งนี้เช้า ไหมจะให้ผู้ใหญ่ออกรถมารับ”

“แต่ไหมก็รู้ดีนี่ว่าระยะทางไม่ใช่ใกล้ ๆ”

ซึ่งเขาก็ยังหาเหตุผลมาโน้มน้าวเธอได้เหมือนเดิม คุณหมอสาวลอบถอนหายใจ แล้วรับข้อเสนอด้วยความจำยอม “งั้นไหมรบกวนเอกด้วย

แล้วกัน”

เอกรัตน์ยิ้มกว้างเผลอจับข้อมือบาง แต่เธอรีบดึงแขนกลับ กระนั้นก็ไม่ได้ทำให้ความยินดีหายไป ชายหนุ่มรีบทำหน้าที่สารถีด้วยความยินดี หากแต่สารถีหนุ่มคงอยากใช้เวลากับหญิงสาวนานที่สุดเท่าที่จะทำได้ มาตรวัดความเร็วรถจึงสม่ำเสมอคงที่อยู่ที่หกสิบกิโลเมตรต่อชั่วโมง ไม่ต่างกับความเร็วสูงสุดของกระบะรุ่นเก่าของผู้ใหญ่บ้าน

“ถ้าเอกขับช้าขนาดนี้ ก็ไม่ต่างกันกับให้ไหมกลับพรุ่งนี้เช้า” เธอเอ่ยตัดความเงียบที่ไหลผ่านมานานตั้งแต่ออกจากโรงพยาบาล

“ก็แค่อยากอยู่กับไหมนาน ๆ อย่ากังวลไปเลย เอกพาไปส่งถึงบันไดเรือนแน่นอน”

“รีบขับให้เร็วกว่านี้เถอะ” ไหมแก้วขอร้อง

นอกจากจะไม่ทำตามแล้ว เอกรัตน์ยังชะลอความเร็วมากกว่าเดิม แล้วจอดเลียบริมถนนติดชายป่า สร้างความขุ่นเคืองให้คุณหมอสาวมากขึ้นอีกไปเท่าตัว

“เอก!”

“ไหมคิดหรือว่าสิ่งที่ไหมพยายามทำอยู่จะเปลี่ยนใจเอกได้งั้นหรือ งั้นเอกขอพูดให้ชัดเจนอีกครั้งว่าไม่ว่ายังไงเอกก็รักไหมไม่เปลี่ยน ทำไมไหมไม่ลืมเรื่องที่ผ่านมาแล้วให้เราได้เริ่มต้นกันใหม่ เอกรู้ว่าตอนนี้ไหมเองก็ยังไม่ลืมว่าเราเคยรักกันแค่ไหน”

ไหมแก้วแค่นหัวเราะ “ใช่ ไหมไม่ยังลืมว่าเราเคยรักกันแค่ไหน และไหมก็ไม่ลืมเหมือนกันว่าเคยถูกเอกทำให้เจ็บช้ำมากแค่ไหน”

“ไหม...” เอกรัตน์ถอนหายใจแรง “เอกทำทุกอย่างให้เรากลับมาเหมือนเดิม ทำทุกอย่างให้ไหมยอมรับในตัวเอกอีกครั้ง ทั้งเรื่องลงแข่งเลือกตั้ง เอกก็ทำเพื่อไหม เพื่อความฝันของเรา เพื่ออุดมการณ์ของเราที่เคยมีร่วมกัน เอกยอมรับความพลาดพลั้งในอดีต แต่ก็ไม่ได้ตั้งใจให้มันเลยเถิดจน...”

“พาไหมกลับหมู่บ้านเดี๋ยวนี้”

น้ำเสียงสั่นเครือของเธอไม่ได้ทำให้อีกฝ่ายอยากทำตาม เอกรัตน์โน้มตัวเข้าไปใกล้ วาดแขนโอบรั้งร่างคุณหมอสาวเข้ามากอด

“อย่าทำแบบนี้อีกเลย...ไหม”

“พาไหมกลับหมู่บ้าน”

ไหมแก้วฝืนทำตัวแข็งไม่โอนอ่อนไปตามอ้อมแขน และยืนยันคำพูดเดิมด้วยเสียงเข้มที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่เขาเห็นเป็นความท้าทายของชายหนุ่ม ยิ่งได้กลิ่นหอมละมุนของเส้นผมที่เคยดอมดมก็ยิ่งให้โหยหาอยากชื่นชม เอกรัตน์รู้ว่าท่าทีแข็งขืนของหญิงสาวเป็นเพียงการแสร้งทำเพื่อให้เธอดูเข้มแข็ง ทว่าไหมแก้วผู้นี้อ่อนไหวราวกลีบดอกไม้ และรู้ว่ากลีบดอกไม้ดอกนี้หวานหอมเพียงใด

มือหนาจึงคว้าจับต้นคอบาง ฝืนบังคับให้ใบหน้างามหันมาประจันไม่ทันให้เธอได้ระวัง ปากร้อนก้มแนบประทับบนกลีบปากบาง ลิ้มรสความหวานอย่างเมามาย ไหมแก้วทั้งผลักทั้งทุบ แต่ชายหนุ่มยื้อยุดข้อมือทั้งสองแล้วตรึงไว้แน่น อีกทั้งเพิ่มแรงบดขยี้เรียวปากอยากกลืนกินหญิงสาวให้สิ้นความกระหายที่มีต่อเธอ

หยาดน้ำตาจึงเริ่มเอ่อล้นเบ้า ทั้งโมโหทั้งตกใจรวมถึงเสียใจปนเปกัน แม้ความรู้สึกในรสสัมผัสของจูบยังไม่เคยจางหายไปจากความทรงจำ แต่เธอไม่ต้องการย้อนกลับไปเดินซ้ำรอยทางแห่งความเจ็บปวด ทุกอย่างระหว่างเธอและเขามันถึงจุดจบไปแล้ว นับตั้งแต่นาทีที่ได้รู้ว่าในหัวใจของเขามีเงาของใครอีกคนสถิตอยู่

เสียงสะอื้นในลำคอทำให้หัวใจชายหนุ่มเจ็บแปลบ เอกรัตน์จำใจข่มแรงปรารถนา ผละจากความหอมหนุ่มของเรียวปาก แล้วจับจ้องดวงตาคมที่มองตอบด้วยเคืองขุ่น

“พาไหมกลับ ”

น้ำเสียงแข็งกระด้างจนกระแทกหัวใจชายหนุ่ม เอกรัตน์กัดฟันถอยตัวออกมา เธอโกรธจริงและเขาก็โกรธไม่ใช่น้อย แต่ความอดกลั้นทางอารมณ์นั้นแตกต่างกันสิ้นเชิง เอกรัตน์เลือกระบายด้วยการทุบกำปั้นลงบนพวงมาลัย ส่งผลให้เสียงแตรรถดังลั่นถนนสายชนบทไฟสลัวแสนเปลี่ยว

ทว่ารถกระบะของนักการเมืองหนุ่มยังไม่ไร้เพื่อนร่วมทางเมื่อสายตาของเขาเหลือบเห็นแสงจ้าของไฟสะท้อนจากกระจกมองหลัง แล้วพบว่ามันคือไฟหน้ารถสายตรวจที่วิ่งลาดตระเวนตรวจตราความปลอดภัย แต่เขายังไม่อยากรับการบริการด้วยใจจากนายตำรวจที่ลงจากรถแล้วเดินตรงมาหา

"สวัสดีครับ... เอ่อคุณเอกรัตน์... คุณหมอไหมแก้ว" นายตำรวจผู้นั้นมีสีหน้าประหลาดใจ แล้วรีบตะเบ๊ะทำความเคารพหลังจากชายหนุ่มเลื่อนกระจกรถลง

"ไม่ทราบว่ารถเป็นอะไรหรือครับ มีอะไรให้ผมช่วยไหม" นายตำรวจไถ่ถามด้วยความหวังดี

"ไม่มีอะไรครับคุณตำรวจ เราจอดคุยอะไรกันนิดหน่อย" เอกรัตน์ยิ้มตอบทำให้ดูเป็นปกติ

"งั้นหรือครับ ถ้ายังไงก็ควรรีบกลับบ้านจะดีกว่า ช่วงนี้ขโมยขโจรเยอะทีเดียว"

"จริงหรือครับ" น้ำเสียงของเอกรัตน์มีความประหลาดใจแบบไม่ปกปิด "ขอบคุณมากครับหมวด ผมจะรีบออกรถเดี๋ยวนี้แหละ"

"ให้ผมขับตามไปส่งไหมครับ"

"ไม่ครับ ไม่เป็นไร ขอบคุณที่บอกข่าว ถ้าทางตำรวจมีอะไรให้ผมช่วยก็บอกได้ ไม่ต้องเกรงใจ" บอกแล้วหมุนพวงมาลัย หันทิศรถมุ่งสู่หมู่บ้านช้าง

เอกรัตน์พาเธอมาส่งถึงตีนบันไดเรือนอย่างที่รับปากไว้จริง เพียงแต่ช้ากว่ากำหนดไปมาก ขนาดที่กระจกหน้ารถกระบะของผู้ใหญ่บ้านที่จอดใต้ต้นสักมีไอน้ำเกาะเพราะความชื้นเริ่มก่อตัว

เธอส่งชายหนุ่มด้วยสายตากระทั่งไฟท้ายสีแดงเร้นหายไปในถนนมืดเขาทิ้งความรู้สึกโกรธและเจ็บไว้บนเรียวปากอิ่ม แต่เธอรู้ว่าความโกรธนี้จะคลายตัวลงจนหายไปด้วยเหตุผลที่เธอเองก็รู้ดีแก่ใจ

คุณหมอสาวหลับตาสูดลมหายใจเข้าสุดปอดแล้วสะบัดความคุกรุ่นในหัวให้ออกไป ขึ้นเรือนไปหยิบกระเป๋าแพทย์ แล้วปลุกเจ้าแก่ให้ออกปฏิบัติการตรวจคนไข้แปลกหน้าผู้มาพร้อมกับความวุ่นวายใหม่ให้ชีวิตของเธอ

ตอนที่ 4 คุณหมอสาวปากร้ายกับนายสถาปนิกตีรวน

ความเงียบสงัดของป่ายามวิกาลถูกทำลายด้วยเสียงเครื่องมอเตอร์ไซค์คันเก่าและแก่ของคุณหมอสาว มันพาเธอไปตามเส้นทางในป่าละเมาะที่นำสู่หมู่บ้านเซ็งดูซึ่งตั้งอยู่ไม่ไกลจากหมู่บ้านช้าง

แต่เพราะไฟหน้ารถคันเก่าไม่ได้สว่างมากนัก จึงส่องไปไม่ถึงครอบครัวหมูป่าที่พากันย่ำออกมาหาอาหาร โชคดีที่ไหมแก้วเบรกไว่ทันก่อนที่ล้อรถบดทับเจ้าลูกหมูตัวจ้อย กระนั้นก็ตาม เจ้าหมูป่าพวกนั้นยังเมินเฉยใช้เท้าคุ้ยเขี่ยโคนไผ่หาเห็ดที่ขึ้นหนาแน่นกินเป็นอาหารอย่างไม่สนใจอันตราย

ไหมแก้วจึงส่ายหน้าระอา แต่ก็เผลอเพลินใจไปกับความน่ารักและซุกซนของลูกหมูป่าสัก จนรู้สึกตัวว่ามีภารกินรออยู่ ก็ออกรถวิ่งต้านสายลมชื้นที่พัดเส้นผมสีดำประกายปลิวสยายจนมาถึงที่หมาย

เพล้ง!

พลันนั้น มีเสียงของบางสิ่งคล้ายแก้วแตกดังจากบนเรือน ไหมแก้วจึงดับเครื่องยนต์ คว้ากระเป๋าเครื่องมือแพทย์แล้ววิ่งขึ้นบันได และในจังหวะที่เธอกำลังจะผลักประตูเข้าไปนั้น บานประตูไม้หนาทั้งสองข้างก็เปิดอ้าออกโดยไม่รู้ตัวล่วงหน้า ส่งผลให้ไหมแก้วตกใจจนหวีดร้องในตอนที่เซถลาไปซบอกแกร่งเปล่าเปลือยอาภรณ์ที่อ้าแขนรับเธอไว้ทันท่วงทีก่อนที่จะล้มครืน

“เป็นอะไรหรือเปล่าครับ”

เสียงทุ้มต่ำเปล่งจากปากหยักได้รูป แต่คล้ายกับตัวเธอถูกดูดจมหายเข้าไปในดวงตาสีนิลประกายที่จับจ้องมองมา

“คุณครับ... คุณเป็น...” เขาถามเธอด้วยคำถามเดิมอีกครั้ง

“ฉัน... ฉันเป็นหมอ” พอหาเสียงตัวเองเจอ ไหมแก้วก็เด้งผึงออกจากหน้าอกกว้างของชายหนุ่ม พร้อมโชว์กระเป๋าแพทย์ที่มีสัญลักษณ์เครื่องหมายบวกให้เขาเห็น “ฉันจะมาขอดูแผลคุณ”

“อ้อ...คุณคือคุณหมอไหมแก้วนั่นเอง” ปากหยักได้รูปคลี่ยิ้มบาง ดวงตาสีนิลมีประกายแวววาว

“จริง ๆ แล้วคุณยังไม่ควรลุกเดิน” ไหมแก้วยกแขนขึ้นกอดอก วางท่าขึงขัง “ไม่อย่างนั้นแผลคุณจะเปิดแล้วฉันอาจต้องเย็บแผลใหม่

เขาไม่มีท่าทีเกรงกลัวต่อเธอเลยสักนิด ซ้ำยังยิ้มตาเป็นประกาย “ผมก็ไม่ได้เดินไปไหนไกล แค่ไปดูสภาพมอเตอร์ไซค์แล้วก็เพิ่งจะมีครั้งนี้ที่ผมหิวน้ำเลยเดินไปกินน้ำ”

“แล้วเมื่อกี้เสียงอะไร” กระบวนการซักฟอกยังไม่หมด

“หม้อน้ำแตก” ดวงตาคมเข้มสีนิลสลดลงเล็กน้อยคล้ายเด็กน้อยกำลังสารภาพผิด

“หม้อน้ำแตก?”

ร่างสูงจึงเอี้ยวตัว ผายมือเข้าไปด้านในชี้จุดเกิดเหตุ “ผมทำหม้อดินเผาใส่น้ำแตก กำลังจะเดินไปหยิบผ้าที่ตากตรงนั้นมาเช็ดน้ำ แล้วก็กะว่าจะเอาเศษหม้อไปฝังดินทำลายหลักฐาน แต่มีคนมาเห็นเสียก่อน”

ไหมแก้วพ่นลมหายใจ เดินไปคว้าผ้าขี้ริ้วแห้งกรังที่พาดอยู่บนราวระเบียง แล้วก้าวขาเข้าเรือนไปย่อเข่าเช็ดน้ำบนพื้นกระดาน พลางบ่นใส่

“นอกจากจะซุ่มซ่ามเหยียบกับดักสัตว์แล้ว คุณยังซุ่มซ่ามทำลายข้าวของอีกหรือคะ”

เขาหัวเราะในลำคอเดินกระเผลกมาย่อตัวนั่งเก็บเศษคมชิ้นเล็กของหม้อดินเผา เอ่ยคำพูดน้ำเสียงทีเล่นทีจริง “ขอบคุณสำหรับคำวินิจฉัยนิสัยของผมนะครับ คุณหมอไหมแก้ว”

ไหมแก้วตวัดตาดุ แต่พ่อเจ้าประคุณกลับขยิบตาล้อเลียนให้ข้างหนึ่ง เห็นแล้วก็พอเดาได้ว่าทำไมถึงถูกทวีรัตน์ตามไล่ล่า แม้จะไม่รู้ว่าต้นสาย แต่ปลายเหตุนั้นคงมีส่วนเกี่ยวข้องกับการต่อปากต่อคำแสนยียวน

“ยื่นขามาสิ ฉันดูแผลของคุณหน่อย” พอเช็ดพื้นแห้งสนิทดี ก็ขอเริ่มงานตามหน้าที่ทันที

“อ้าว คุณหมอจะไม่ช่วยผมทำลายหลักฐานก่อนหรือ”

“เสียใจค่ะ ฉันไม่อยากเป็นผู้สมรู้ร่วมคิด”

คุณหมอสาวตอบเสียงเคร่งขรึม ไม่มีท่าทีอยากหยอกล้อกับเขา ชายหนุ่มจึงไหวไหล่แล้วทำตามคำสั่ง ยื่นขาข้างที่บาดเจ็บส่งให้ดูตามที่เธอต้องการ

ไหมแก้วจึงเริ่มจากแกะผ้าพันแผลที่ข้อเท้าออกก่อนตรวจฝีเย็บกับอาการอื่นที่อาจบ่งชี้ถึงการอักเสบอย่างละเอียด ถ้าไม่นับรอยช้ำเป็นจ้ำม่วงที่มีประปรายบนแผงอก ความลึกของคมเขี้ยวแร้วที่ฝังเนื้อลึกขนาดนี้ อาจทำให้ผู้ชายหลายคนร้องจะเป็นจะตาย แต่เขาใช้การขบกราม ระงับเสียงครางไว้ในตอนที่เธอจับข้อเท้าพลิกดู

“แร้วที่คุณเหยียบ เขาเอาไว้ดักหมูป่า” คุณหมอสาวชวนเขาสนทนาเพื่อให้เขาได้ผ่อนคลายความเจ็บปวด

“น่าสงสารเจ้าพวกหมูป่า กับดักใหญ่ขนาดนั้น ผมว่าต่อให้เป็นกระทิงมาเหยียบ ก็มีร้องเป็นลูกหมาบ้างล่ะ”

เธอขบขันคำพูดเขาในใจ “แต่ถ้าคุณไม่ใช่กระทิงกลับชาติมาเกิด ก็ช่วยถนอมขาตัวเองหน่อย เพราะถ้าแผลติดเชื้อ การรักษาจะซับซ้อนมากขึ้นตามลำดับ”

"แล้วถ้าผมเป็นกระทิงล่ะ"

"ถ้าคุณเป็นกระทิง คุณคงถูกทิ้งให้หมดลมหายใจตายไปตามยถากรรม" ดวงตาคมเงยขึ้นมองเขาเขม็ง

"คุณหมอเป็นแบบนี้ปกติเลยหรือ"

"แบบนี้แบบไหน" ไหมแก้วหยุดมือ เงยหน้ามองเห็นรอยยิ้มก่อกวนใจ

"ก็..." ดวงตาสีนิลจ้องมองอย่างไม่เกรงกลัว "แบบ...พูดจาดุไม่มีเหตุผล"

"ถ้าคุณคิดฉันเป็นพูดจาดุไม่มีเหตุผล ฉันก็คิดว่าคุณเป็นคนเอาความคิดของตัวเองเป็นใหญ่" ไหมแก้วเถียงกลับพลางหยิบสำลีพร้อมด้วยน้ำเกลือออกจากกระเป๋าแพทย์ แล้วทำการเช็ดทำความสะอาดรอบแผลเย็บ

"ผมไม่ได้เอาความคิดของตัวเองเป็นใหญ่ แต่สิ่งที่คุณหมอแสดงออกทำให้ผมคิดแบบนั้น" แต่ดูเหมือนอยากมีคนชวนเธอโต้วาที

ไหมแก้วจึงหยุดมือ แล้วส่งยิ้มไม่หวานให้ "คุณเพิ่งเห็นหน้าฉันครั้งแรก แต่การแสดงออกแค่ครั้งเดียวจะทำให้คุณรู้ได้หรือว่าฉันเป็นคนยังไง"

ส่วนเขาก็ยิ้มท้าทาย ดวงตาคมนัยน์ตาสีนิลมีประกายแวววาว "ใช่ครับ... ผมเพิ่งเห็นหน้าคุณหมอครั้งแรก แต่ผมกับคุณหมอรู้จักกันมาก่อนแล้วแน่นอน"

คิ้วเข้มเรียวอย่างธรรมชาติของเธอขมวดเข้าหากัน มั่นใจว่าไม่เคยเห็นผู้ชายคนนี้ที่ไหนมาก่อนแน่ "แล้วฉันต้องดีใจหรือเสียใจคะที่รู้ว้าเรารู้จักกัน"

"คุณหมอควรจะถามผมว่าผมเป็นใคร"

"ตายจริง เท่าที่ฉันตรวจร่างกายของคุณทุกจุด ก็มั่นใจว่าศีรษะของคุณไม่มีตรงไหนบุบจนทำให้สมองคุณบวมช้ำแล้วจำชื่อตัวเองไม่ได้นี่คะ" ที่พูดไปไม่คาดหวังให้เขาโกรธ แต่ก็ไม่คิดว่าเขาจะระเบิดหัวเราะออกมาเสียงดังลั่นเรือน

“นี่ถ้าเราพูดแบบนี้ทางโทรศัพท์ ผมคงปฏิเสธไม่รับทำไอ้งานฟื้นฟูหมู่บ้านช้างนี่ แล้วโทรไปด่าเพื่อนเฮงซวยที่คะยั้นคะยอยื่นงานนี้ให้ แต่เพราะเราคุยแบบซึ่ง ๆ หน้า ผมจะยอมให้อภัย เพราะเวลาคุณหมอใช้ปากอิ่มแต่คมเหมือนมีดผ่าตัดพูดจาเชือดเฉือนใส่ผมนั่นน่ะ... ผมว่า”

เขาหยุดแล้วพยายามกลั้นเสียงหัวเราะ เขยิบตัวเข้ามาใกล้เหมือนไม่สนใจว่าตัวเองมีบาดแผลใหญ่ จากนั้นเท้าคางกับศอกทั้งสองที่วางบนเข่าจ้องมองเธอด้วยแววตาเปื้อนยิ้มแล้วเอ่ยคำพูดต่อให้จบ

“ผมว่ามัน...น่ามองดี”

เธอไม่ใช่สาวรุ่นที่อ่อนไหวง่ายไปกับวาจาหวานหอมของชายหนุ่ม แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าใบหน้าคมเข้มที่เต็มไปด้วยไรหนวดขึ้นครึ้มยามกระทบแสงไฟสีเหลืองนวลนั้น ขับผิวสีแทนของเขาให้ดูเรืองรองตรึงสายตาใครต่อใครได้ไม่ยาก

“ผมขอแนะนำตัวอย่างเป็นทางการก็แล้วกัน” เขาเผยรอยยิ้มกรุ้มกริ่มบนใบหน้าพร้อมกับยื่นมือขวามาทางเธอ “ผมคือก้องปฐพี ฤทธิ์นาคา คนที่คุณสรรเสริญว่าเป็นนายสถาปนิกนั่งเทียนเขียนแบบ”

ไหมแก้วยอมรับว่าประหลาดใจ ไม่รู้ว่าควรจะตอบโต้เขาอย่างไร แต่เธอก็กล่าวหาเขาว่าเป็นสถาปนิกนั่งเทียนเขียนแบบจริง ซึ่งเธอจะยังไม่ขอกลับคำจนกว่าเขาจะแก้แบบแปลนเรือนให้ใหม่ทั้งหมด

“คนที่นี่เขาขี้อายกันหรือครับ คุณหมอถึงไม่คิดอยากทำความรู้จักผมบ้าง” ชายหนุ่มชักมือตัวเองกลับเมื่อมันไม่ได้ถูกสัมผัสกับมือของคุณหมอสาว

“คุณรู้จักชื่อฉันแล้วนี่คะ บอกธุระของคุณเถอะค่ะว่าคุณมาทำอะไรที่นี่” เธอหันไปสนใจกับการทำความสะอาดบาดแผลของเขาต่อ

“ผมก็มาสำรวจหน้างานตามที่คุณหมอเชื้อเชิญน่ะสิ”

คุณหมอสาวนึกขบขันในใจ เพราะการมาของเขานั้นได้ของแถมเป็นศัตรูวัยคะนองท้องถิ่นกับบาดแผลที่ระลึกรอยใหญ่ แต่เธอยังไม่ตอบอะไรกลับ

ใช้ผ้าพันแผลผืนใหม่พันรอบข้อเท้าชายหนุ่ม กระทั่งเขาเอ่ยประโยคต่อมา

"แล้วผมก็มาดูหน้าคุณหมอด้วย"

เมื่อกลัดผ้าพันแผลเรียบร้อยไหมแก้วจึงเงยตามองเจ้าของดวงตาสีนิลประกาย "ฉันจะเปลี่ยนยาแก้อักเสบให้ใหม่ ส่วนยาแก้ปวด เห็นจะไม่ต้องเพราะคุณพูดได้เจื้อยแจ้วขนาดนี้"

"แผลผมอยู่ที่ข้อเท้า ไม่ได้อยู่ที่ปากนะคุณหมอ"

ไหมแก้วลอบพ่นลมหายใจ หากจะมีใครต่อปากต่อคำเธอได้หลายยกล่ะก็ นายก้องปฐพีถือเป็นคนแรก "ฉันพอรู้แล้วว่าทำไมคุณถึงถูกทวีรัตน์ไล่ยิง"

"ทวีรัตน์?" ชายหนุ่มแหงนหน้าขึ้นเหมือนมีคำตอบเขียนไว้อยู่บนคานบ้าน "อ๋อ... ไอ้ผอมกะหร่องที่เป็นหัวหน้าแก๊งรีดไถเงินชาวบ้านนั่นน่ะหรือ"

รูปร่างของทวีรัตน์ตรงตามที่เขาบอกไม่ผิดเพี้ยน แต่เรื่องวีรกรรมที่เขากล่าวนั้นเธอเพิ่งได้ยินครั้งแรก กระนั้นก็ไม่คิดว่าเขากุเรื่องให้ร้ายอีกฝ่ายเพราะน้องชายคนรองของเอกรัตน์มีนิสัยไม่ห่างจากนายทรงชัยเลยสักนิดเดียว

"ใช่ นั่นแหละทวีรัตน์"

แล้วเขาก็ระเบิดหัวเราะดังอีกครั้ง "โอ้โห ชื่อไพเราะเกินนิสัยเลว ๆ ไปเยอะเลย ไม่รู้พ่อแม่มันสั่งสอนมายังไง ถึงไปเที่ยวรีดไถคนหาเช้ากินค่ำ"

"เขาเหลือแต่พ่อ"

เสียงขำขันหายไปแต่ยังหลงเหลือรอยยิ้มไว้ที่มุมปากและดวงตา "แย่จังคุณหมอรู้จักเจ้าเด็กนั่น แล้วนี่ผมจะอุธรณ์ความยุติธรรมต่อศาลที่ไหนได้ครับเนี่ยว่าผมเป็นผู้บริสุทธิ์และถูกปองร้ายถึงขั้นเอาชีวิต"

"แล้วคุณไปมีเรื่องอะไรกับทวีรัตน์กัน"

"ก็แค่ไปตักเตือนว่าอย่าทำตัวเกเรเที่ยวรีดไถเงินชาวบ้านในร้านสะดวกซื้อที่ปั๊มน้ำมัน แต่พวกนั้นกลับรุมทำร้ายผม แล้วเรื่องอะไรที่ผมจะยืนนิ่งเป็นกระสอบทรายล่ะครับ ผมก็ต้องสู้กลับ คุณหมอคิดดูสิ ห้ารุมหนึ่ง

ผมน่าสงสารแค่ไหน”

ไหมแก้วยังมองไม่เห็นว่าเขาน่าสงสารตรงไหน เพราะรอยยิ้มระรื่นนั่นช่างขัดแย้งกับคำพูดเขานัก

“พอผมสู้ชนะ ก็คิดว่าจบ ๆ กันไป คนที่ถูกรังแกได้เงินคืนแล้ว แต่ที่ไหนได้ ยังพาพวกตามราวีผมต่อตอนที่ขี่มอเตอร์ไซค์มาหมู่บ้านช้าง พวกนั้นมีทั้งปืนมีทั้งรถกระบะ แต่ผมมีแค่ตัวกับมอเตอร์ไซค์คันน้อย”

คนฟังเลิกคิ้วตรงที่เขาเรียกเจ้าสองล้อสีดำคันใหญ่สภาพสะบักสะบอมที่จอดใต้ถุนเรือนว่ามอเตอร์ไซค์คันน้อย

“พวกนั้นทั้งขับเบียดทั้งยิงปืนใส่ ผมเลยต้องหนีตาย ขี่มอเตอร์ไซค์เข้าป่า เพราะถึงพวกมันจะยังตามล่าผมอยู่ ก็จะเหลือแค่พวกที่ขี่มอเตอร์ไซค์”

ถึงตรงนี้ ไหมแก้วจึงเริ่มจับต้นชนปลายถูก “แล้วหนึ่งในพวกที่ขี่มอเตอร์ไซค์มีทวีรัตน์อยู่ด้วย”

เขาไหวไหล่ “ผมไม่ทันมองหรอกว่าใครเป็นใคร แค่หนีให้รอดก็พอ แต่ได้ยินเสียงดังโครม คิดว่าคงมีใครชนต้นไม้ ครั้นจะแสดงน้ำใจจอดวิ่งไปดู แต่ไม่ใช่สนามแข่งรถ ก็เลยขับต่อไปเรื่อย ๆ จนไปเสียหลักตอนมีตัวอะไรไม่รู้คล้ายลูกหมาวิ่งตัดหน้า”

“ลูกหมูป่า” เธอบอกให้เขารู้ พอนึกได้ถึงเจ้าลูกหมูเขี้ยวตันที่วิ่งกระเจิดกระเจิงออกมาจากพุ่มไม้หนา

“นั่นล่ะ ๆ ดีที่ดวงผมยังไม่ตก ยังไม่ตายแต่ก็เจ็บเอาการ ผมขืนใจลุกขึ้นยืน แต่มันเหมือนเดินอยู่บนม้าหมุน ก้าวขาไม่ตรงทาง สะเปะสะปะไปชนต้นไม้ตั้งหลายที จนเห็นดวงไฟสว่างในป่า เลยจะเข้าไปขอความช่วยเหลือ ตอนนั้นก็คิดอยู่นะว่าเป็นคนหรือกระสือ”

คุณหมอสาวหรี่ตาแคบลง “คุณเลยเดินสะเปะสะปะไปเหยียบกับดักสัตว์เข้าสินะ”

“แหม... คุณหมอพูดอย่างกับอยู่ในเหตุการณ์แน่ะ... เอ๊ะ... หรือว่า

คุณหมอจะเป็น...” แล้วเขาก็หยุดปากไปชั่วครู่ ทำตาโตเป็นประกายน่าหมั่นไส้ก่อนเอ่ยคำต่อมาว่า

“กระสือตนนั้น”

“คุณก้องปฐพี!”

ไหมแก้วก็ตาลุกวาวใส่ แต่ดวงตาที่ใคร ๆ บอกว่าดุอย่างแม่เสือคงเหมือนแม่แมวในความคิดของเขาถึงได้หัวเราะงอหายเสียขนาดนั้น

“เอาน่า ๆ ถือว่าผมเอาคืนจากทุกคำที่คุณหมอจิกกัดผมก็แล้วกันนะ”

หากนับจำนวนครั้งที่เธอพ่นลมหายใจเพราะความขุ่นเคืองให้กับผู้ชายชื่อก้องปฐพี ครั้งนี้ก็เป็นครั้งที่ห้าได้กระมังถ้าบวกเอาครั้งก่อนที่คุยกับเขาทางโทรศัพท์เรื่องขอเปลี่ยนแบบแปลนก่อสร้าง เห็นทีอยู่ต่อไปคงเกิดความแปรปรวนทางอารมณ์มากขึ้น จึงคว้ากระเป๋าเครื่องมือแพทย์ขึ้นสะพาย

“หมดหน้าที่ฉันแล้ว ขอลา”

“แต่ข้างนอกฝนตกหนักอยู่นะครับ”

แล้วเสียงห่าฝนที่กระทบหลังคาก็แทรกผ่านอากาศเข้าสู่โสตของเธอ เพราะความยียวนของเขาแท้ ๆ ที่ทำให้เธอไม่รับรู้เสียงฝนกระหน่ำลงมาราวฟ้ารั่ว

ไหมแก้วกล่าวโทษคนต้นเหตุในใจแล้วเดินออกไปดูลาดเลาที่หน้าต่างด้วยใจกังวลทว่าเสียงครืนครางของท้องฟ้ากับแสงแวบแปลบปลาบทำให้ถอยเท้ากลับเข้าชายคา ล้วงหาโทรศัพท์ในกระเป๋าแพทย์เพื่อขอร้องให้ผู้ใหญ่บ้านออกรถมารับ แต่นึกขึ้นได้โดยพลันว่าไม่ได้นำโทรศัพท์ติดกระเป๋าเพราะความเร่งรีบมาพบเขานี่แหละ

“ฉันขอยืมโทรศัพท์ของคุณหน่อยได้มั้ย” เพราะอยู่ในฝ่ายร้องขอเธอจึงลดโทนเสียงให้อ่อนลง

“โทรศัพท์ของผมหมดสภาพใช้การไม่ได้ มันคงถูกกะแทกตอน